mica vrăjitoare

OTFRIED
PREUSSLER

EDITURA
ION CREANGĂ

Copertă și ilustrații
DONE STAN

OTFRIED PREUSSLER
DIE KLEINE HEXE
© K. THIENEMANNS VERLAG
STUTTGART
1957

Otfried Preussler

mica vrăjitoare

În românește de
Iordan Chimet și *Christa Richter*

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI, 1981

DIN PARTEA AUTORULUI

Dragi copii din România

Înainte de a începe povestirea despre Mica Vrăjitoare, aș vrea să vă arăt cum a luat naștere această carte. Dar mai înainte de toate s-ar cuveni să-l cunoașteți ceva mai bine pe autor.

Așadar, mă numesc Otfried Preussler, sînt german și m-am născut în Boemia de Nord. După război și alți cinci ani m-am stabilit aici, în Bavaria de Sus, unde familia mea locuia mai de mult.

Logodnica mea m-a așteptat să mă reîntorc acasă timp de 7 ani (7 ani, exact ca în basme). Apoi ne-am căsătorit imediat, și în cursul anilor au apărut în familia noastră trei fiice: Renate, Regine și Susanne.

Fetițele mele, ca și elevii mei — căci trebuie să știți că timp de mulți ani am fost învățător — îmi cereau să le spun mereu alte și alte povești; povești care le făceau plăcere nu numai lor, dar și mie, povestitorului. Și, de fapt, așa am ajuns ca într-o bună zi să aștern pe hîrtie toate poveștile pe care le spusesem copiilor, și să le public.

Iată, deci, cum am devenit scriitor. Un scriitor care și astăzi scrie pentru copii cu aceeași plăcere ca la început. De ce? Fiindcă îmi plac copiii, fiindcă îmi place să povestesc și fiindcă sînt convins că fără povești — ca și fără pîine — copiii nu pot trăi și deveni oameni mari.

De fapt, începusem să vă spun cum s-au născut poveștile despre Mica Vrăjitoare. Ei bine, s-a întîmplat cam așa...

... Într-o seară, fiicele noastre, pe atunci încă mici, susțineau, la ora culcării, că le este foarte frică. „Frică de cine?" „De vrăjitoarele rele".

Bineînțeles că lor nu le era deloc frică; se prefăceau doar, căutînd un motiv pentru a nu se duce la culcare. Eu am încercat să le explic că în zilele noastre nu mai trebuie să ne fie

frică de vrăjitoarele rele, deoarece nu mai există nici una.

„Şi de ce nu mai există nici o vrăjitoare rea?"

„Da, de fapt, de ce?"

Trebuie să mărturisesc că pînă atunci nu mă gîndisem la acest lucru.

„Fiţi atente, le-am spus eu fetelor, după ce am chibzuit niţel. E o poveste prea lungă ca s-o începem acum. Dar dacă veţi fi cuminţi şi veţi adormi repede, atunci vă voi povesti totul mîine dimineaţă".

„Pe cuvînt de onoare?"

„Pe cuvînt de onoare".

Şi aşa a trebuit să născocesc de ce nu mai există astăzi vrăjitoarele rele de care să le fie teamă copiilor înainte de a merge la culcare.

Astfel s-au născut poveştile despre Mica noastră Vrăjitoare, care făcea întotdeauna numai vrăji bune. Ea este, după cum veţi vedea şi voi imediat, singura vrăjitoare de pe pămînt care mai poate face vrăji. Şi asta pentru că, împreună cu corbul cel înţelept, Abraxas, bunul ei prieten...

Dar, stop! asta nu trebuie încă divulgat. Cine vrea să afle cum s-au petrecut, într-adevăr, lucrurile, n-are decît să citească povestea Micii Vrăjitoare de la primul pînă la ultimul cuvînt al cărţii. Atunci va şti, cu siguranţă, tot atît ca şi mine.

Bineînţeles că această întîmplare am povestit-o fetiţelor mele în germană, care este limba noastră maternă. Aşa a şi fost tipărită în volum, prima dată. De atunci au trecut peste 20 de ani. În acest răstimp, poveştile despre Mica Vrăjitoare au fost traduse şi tipărite în multe limbi, fiind citite de milioane de copii din lumea întreagă.

De aceea eu mă bucur foarte mult că astăzi aceste poveşti au fost traduse şi în româneşte, limba voastră maternă, prin grija bunului meu prieten Iordan Chimet. Şi pentru că eu, spre deosebire de voi, nu cunosc, din păcate, limba română, vă doresc, pe această cale, în germană:

„Viel Spaß beim Lesen"

„Să le citiţi cu plăcere".

OTFRIED PREUSSLER

Mica Vrăjitoare are necazuri

A fost odată o Mică Vrăjitoare, care avea doar o sută douăzeci şi şapte de ani, ceea ce, pentru o vrăjitoare, nu înseamnă nicidecum că e „în vîrstă".

Locuia într-o casă de vrăjitoare, care era singura casă dintr-o pădure adîncă. Această casă nu era însă prea mare, era doar casa unei Mici Vrăjitoare. Dar ei îi era de-ajuns şi nici nu şi-ar fi dorit una mai frumoasă. Avea un minunat acoperiş strîmbat de vînt, un coş aplecat într-o rînă şi obloanele dărăpănate. În spatele casei era un cuptor. Aşa ceva nu putea cu nici un chip lipsi. O casă de vrăjitoare fără cuptor nu ar fi fost o adevărată casă de vrăjitoare.

Mica Vrăjitoare avea un corb care ştia să vorbească: corbul Abraxas. El nu croncănea numai „bună dimineaţa" şi „bună seara" ca orice corb care a învăţat să vorbească, ci şi multe alte lucruri. Mica Vrăjitoare avea o părere foarte bună despre el, fiindcă era un corb deosebit de înţelept, care îşi spunea părerea în toate, fără să-şi pună lacăt la... cioc.

Cam şase ore pe zi, Mica Vrăjitoare şi le petrecea cu exerciţii de vrăji. Vraja nu este o treabă prea simplă. Cine vrea să ajungă departe în vrăjitorie nu are voie să fie leneş. Trebuie să înveţe întîi toate trucurile mici, şi apoi pe cele mari. Trebuie să cerceteze fiecare pagină din cartea de vrăji şi nu-i este îngăduit să sară nici o lecţie.

Mica Vrăjitoare abia ajunsese la pagina două sute treisprezece. Tocmai repeta exerciţiile de adus ploaia. Stătea cu cartea pe genunchi pe băncuţa din faţa cuptorului şi vrăjea. Corbul Abraxas, nemulţumit, era lîngă ea.

— Tu vrei să aduci o ploaie, croncăni el cu reproş, şi iată ce iese. Prima oară faci să plouă cu şoareci albi, a doua oară cu broaşte, a treia oară cu conuri de brad! Sînt foarte curios dacă vei reuşi măcar acum să aduci o ploaie adevărată!

Mica Vrăjitoare încercă pentru a patra oară să aducă o ploaie. Făcu să se ridice un nor pe cer, îl chemă mai aproape, şi cînd norul ajunse exact deasupra lor, porunci: „Să plouă!"

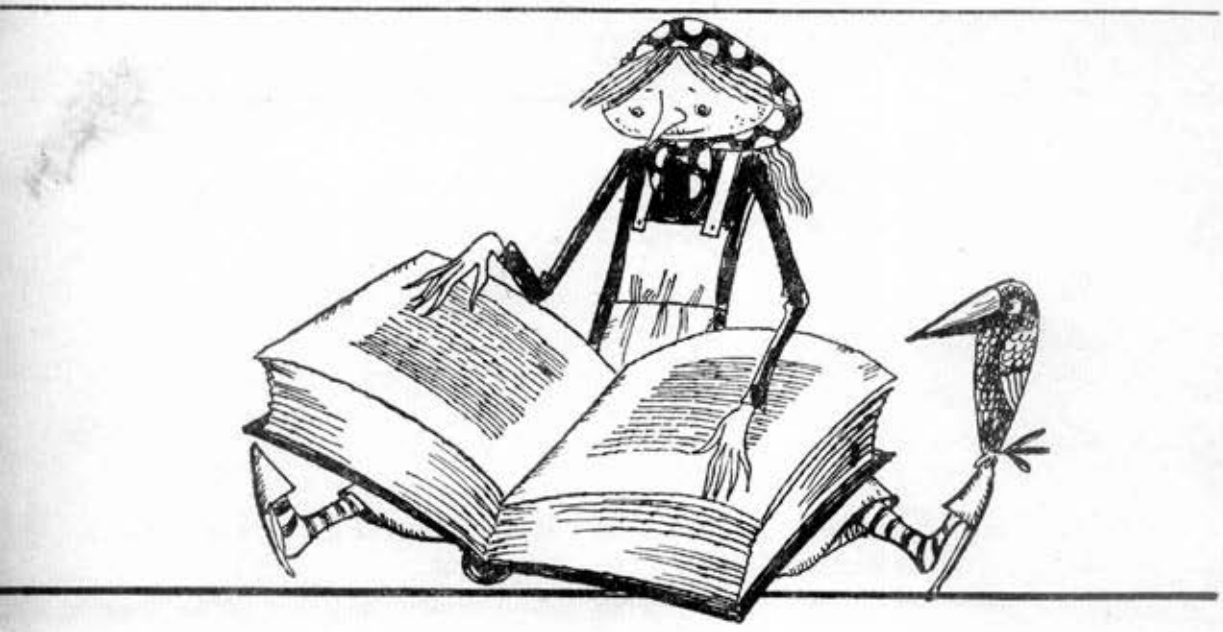

Norul se sparse și plouă... cu zer!

— Zer! țipă Abraxas. Cred că ai înnebunit de tot! Cu ce vrei să faci să mai plouă? Poate cu cîrlige de rufe? Cu cuie de cizmărie? Dacă ar ploua măcar cu firimituri de pîine sau cu stafide!

— Ei să fie, zise Mica Vrăjitoare, cred că am încurcat vraja.

Mai greșise ea pe ici, pe colo și altădată, dar chiar patru greșeli, una după alta?!

— Te-ai încurcat! croncăni corbul Abraxas. Să-ți spun eu de unde ți se trage. Ești distrată! Dacă atunci cînd faci vrăji te gîndești la vrute și nevrute, cum vrei să nu te încurci? Ar trebui să te concentrezi mai mult.

— Crezi? zise Mica Vrăjitoare. Apoi închise brusc cartea de vrăji. Ai dreptate! strigă mînioasă. E drept că nu mă concentrez. Și știi de ce? — îl fulgeră cu privirea pe corb — fiindcă sînt furioasă!

— Furioasă? se miră corbul Abraxas. Și pe cine, mă rog?

— Sînt furioasă, continuă Mica Vrăjitoare, pentru că astăzi este noaptea Valpurgiei. Astăzi se întîlnesc pe muntele Blocksberg toate vrăjitoarele la dans.

— Ei și?

— Vrăjitoarele cele mari zic că eu sînt încă prea mică pentru dansul lor. De aceea nu-mi dau voie să zbor și eu pe Blocksberg și să iau parte la sărbătoare!

Corbul încercă să o liniștească spunîndu-i:

— Vezi tu, la o sută douăzeci și șapte de ani nu poți avea pretenția ca marile vrăjitoare să te ia în serios. Cînd vei mai crește, se va aranja totul.

— Ei da, zise Mica Vrăjitoare, dar eu vreau să iau parte şi de data asta ! Mă înţelegi?

— Lasă-te păgubaşă, croncăni corbul. Se schimbă ceva dacă eşti furioasă? Adună-ţi minţile ! Ce poţi să faci?

Dar Mica Vrăjitoare zise:

— Ştiu eu ce-o să fac. O să zbor la noapte pe Blocksberg !

Corbul se sperie.

— Pe Blocksberg? ! Dar vrăjitoarele cele mari ţi-au interzis asta ! La dansul vrăjitoarelor, vor să fie numai între ele.

— Aş ! răspunse Mica Vrăjitoare, cîte nu sînt interzise ! Dar dacă nu te laşi prins...

— Or să te prindă, prooroci corbul.

— Eh, prostii ! răspunse ea. Mă voi amesteca printre celelalte vrăjitoare cînd vor fi în toiul dansului, şi, înainte de a se termina, voi zbura înapoi spre casă. În înghesuiala care va fi la noapte pe Blocksberg...

Eheei, noaptea Valpurgiei!..

Mica Vrăjitoare nu s-a lăsat înfricoşată de corbul Abraxas şi a zburat în noapte spre Blocksberg.

Acolo se şi adunaseră marile vrăjitoare. Ele dansau, iar pletele şi fustele lor fluturau în jurul focului vrăjitoresc. Să tot fi fost, cu totul, cam între cinci şi şase sute de vrăjitoare: vrăjitoare de munte, vrăjitoare de pădure, vrăjitoare de mlaştini, vrăjitoare de ceaţă şi vrăjitoare de vreme rea, vrăjitoare de vînt, vrăjitoare de turtă dulce şi vrăjitoare de buruieni. Se învîrteau în iureş nebun şi-şi fluturau măturile.

„Noaptea Valpurgiei ! cîntau vrăjitoarele. Eheeiii, noaptea Valpurgiei !" Între timp, behăiau, cotcodăceau şi chiuiau, făceau să tune şi aruncau cu fulgere.

Mica Vrăjitoare se amestecă neobservată printre dansatoare. „Eheei, noaptea Valpurgiei !" cînta şi ea cu toată puterea. Se învîrtea cu celelalte în jurul focului vrăjitoresc şi gîndea: „Dacă m-ar putea vedea Abraxas acum, ar face nişte ochi cît cepele !"

Cu siguranţă că toate ar fi mers bine şi mai departe dacă Mica Vrăjitoare nu s-ar fi lovit, în toiul dansului, de mătuşa ei, vrăjitoarea de vreme rea, Rumpumpel. Mătuşa

Rumpumpel nu ştia de glumă, era încrezută şi rea.

— Ia te uită ! strigă ea, cînd dădu cu ochii de Mica Vrăjitoare. Ce surpriză ! Ce cauţi tu aici? Răspunde ! Nu ştii că este interzis tineretului să vină pe Blocksberg?

— Nu mă trăda, te rog, se tîngui speriată Mica Vrăjitoare.

Mătuşa Rumpumpel îi răspunse:

— Nici pomeneală ! Meriţi să fii pedepsită, obrăznicătură !

Curioase, celelalte vrăjitoare se apropiară înconjurîndu-le pe amîndouă. Vrăjitoarea de vreme rea le povesti furioasă ce se întîmplase, apoi întrebă ce ar trebui făcut cu Mica Vrăjitoare.

Atunci, vrăjitoarele de ceaţă strigară: „Trebuie să se căiască".

Vrăjitoarele de munte ţipară: „La Marea Vrăjitoare cu ea ! Imediat la Marea Vrăjitoare !"

— Bineînţeles, strigară şi celelalte, luaţi-o şi duceţi-o la Marea Vrăjitoare !

Mica Vrăjitoare se tîngui şi se rugă în zadar. Mătuşa Rumpumpel o înşfăcă şi o tîrî în faţa Marii Vrăjitoare. Aceasta era cocoţată pe un tron clădit din vătraie. O ascultă, încruntată, pe vrăjitoarea de vreme rea. Apoi tună spre Mica Vrăjitoare:

— Cum îndrăzneşti să zbori în noaptea aceasta pe Blocksberg, deşi este interzis vrăjitoarelor de vîrsta ta? Cum de ţi-a venit această idee năstrușnică?

Tremurînd ca varga, Mica Vrăjitoare spuse:

— Nu ştiu... M-a apucat aşa... din senin şi atunci m-am suit pur şi simplu pe mătură şi am venit aici...

— Aşa te vei întoarce, cum ai venit ! porunci Marea Vrăjitoare. Piei din faţa ochilor

mei, şi cît mai repede... Pînă nu-mi sare ţandăra.

Mica Vrăjitoare îşi dădu seama că se poate sta de vorbă cu Ea.

— Aş putea măcar în anul viitor să iau parte la dans? întrebă ea.

— Hmm, socoti Marea Vrăjitoare, asta nu-ţi pot promite de pe acum. Dar dacă pînă atunci vei ajunge o *bună* vrăjitoare, poate că da... În ajunul următoarei nopţi a Valpurgiei, voi aduna un sfat al vrăjitoarelor şi te voi pune la încercare. Să ştii însă că examenul nu va fi deloc uşor.

— Îţi mulţumesc! spuse Mica Vrăjitoare. Îţi mulţumesc!

Făgădui ca pînă în anul următor să ajungă o bună vrăjitoare. Apoi încălecă pe mătură vrînd să zboare acasă, cînd vrăjitoarea de vreme rea Rumpumpel spuse către Marea Vrăjitoare:

— Nu vrei s-o pedepseşti chiar deloc pe mica obrăznicătură?

— Pedepseşte-o! o aţiţau celelalte vrăjitoare de vreme rea.

— Pedepseşte-o! o întărîtau şi celelalte. Ordinea-i ordine! Trebuie învăţat minte cel ce a venit la dansul vrăjitoarelor, fără să ceară voie.

— Drept pedeapsă, am putea să o punem niţeluş la fript pe strengăriţa asta obraznică, zise mătuşa Rumpumpel.

— Ce-ar fi, propuse o vrăjitoare de turtă dulce, dacă am zăvorî-o măcar cîteva săptămîni? Eu am acasă un coteţ de găşte care tocmai stă gol...

O vrăjitoare de mlaştină spuse:

— Eu am o idee mai bună... Lăsaţi-o pe mîna mea şi o bag pînă la gît într-o groapă cu nămol!

— Nu, se opuseră vrăjitoarele de buruieni, ar trebui să-i zgîriem bine faţa !

— Bineînţeles şi asta ! suflară vrăjitoarele de vînt. Dar va trebui să primească şi o bătaie zdravănă !

— Cu nuiele de salcie ! şuierau vrăjitoarele de munte.

— Nu uitaţi mătura... ! propuse mătuşa Rumpumpel.

Pe Mica Vrăjitoare o treceau toate sudorile, de spaimă.

— Fiţi atente ! strigă Marea Vrăjitoare după ce terminară de vorbit cu toatele. Dacă insistaţi ca ea *să fie* pedepsită...

— Să fie ! Să fie ! strigară vrăjitoarele în cor, şi cel mai tare striga mătuşa Rumpumpel.

— ... atunci eu v-aş propune, continuă Marea Vrăjitoare, să-i luăm pur şi simplu mătura şi să o trimitem pe jos înapoi acasă. Trei zile şi trei nopţi va trebui să fugă pînă la pădurea ei, şi asta o să-i ajungă, cred, cu vîrf şi-ndesat.

— Nu-i de ajuns ! strigă vrăjitoarea de vreme rea Rumpumpel, dar celelalte erau de părere că da.

Îi luară Micii Vrăjitoare mătura, pe care o aruncară, rîzînd, în foc şi îi urară „călătorie sprîncenată" !

Planuri de răzbunare

Drumul a fost tare lung și anevoios! Trei zile și trei nopți i-au trebuit Micii Vrăjitoare să-l străbată. Cu răni la picioare și cu tălpile pantofilor găurite, ea ajunse în a patra dimineață acasă.

— Bine că ai venit, în sfîrșit, înapoi! o primi corbul Abraxas.

El sta pe coșul casei și o aștepta îngrijorat. Cînd o zări pe Mica Vrăjitoare, îi căzu o piatră de pe inima lui de corb. Își desfăcu aripile și-i zbură în întîmpinare.

— Știi că-mi place? o mai boscorodi el. Umbli hai-hui zile întregi prin pădure, iar eu stau acasă și nu știu ce să fac de grijă!

Apoi sări de pe un picior pe altul.

— Uite în ce hal arăți! Plină de praf de sus și pînă jos, și de ce șchiopătezi, mă rog? Ai venit pe jos? Credeam că ți-ai luat și mătura cu tine!

— O luasem..., suspină Mica Vrăjitoare.

— Cum adică „o luasem"? croncăni Abraxas.

— Asta înseamnă că s-a zis cu ea.

— Cu mătura...?

— ... s-a zis cu ea, repetă Mica Vrăjitoare.

Abia acum se făcu lumină în mintea corbului. Își aplecă fruntea într-o parte și spuse:

— Deci te-au prins? Era de așteptat. Tare m-aș fi mirat să nu te prindă! Dar ai meritat-o!

Micii Vrăjitoare îi era totuna. „Să dorm! gîndi ea, să dorm!" Șchiopătă pînă în cameră și căzu pe pat.

— Hei, țipă Abraxas indignat. Nu vrei măcar să-ți scoți de pe tine hainele prăfuite?

Dar ea sforăia...

Dormi ca un bursuc pînă a doua zi dimineață. Cînd se trezi, Abraxas ședea pe tăblia patului ei.

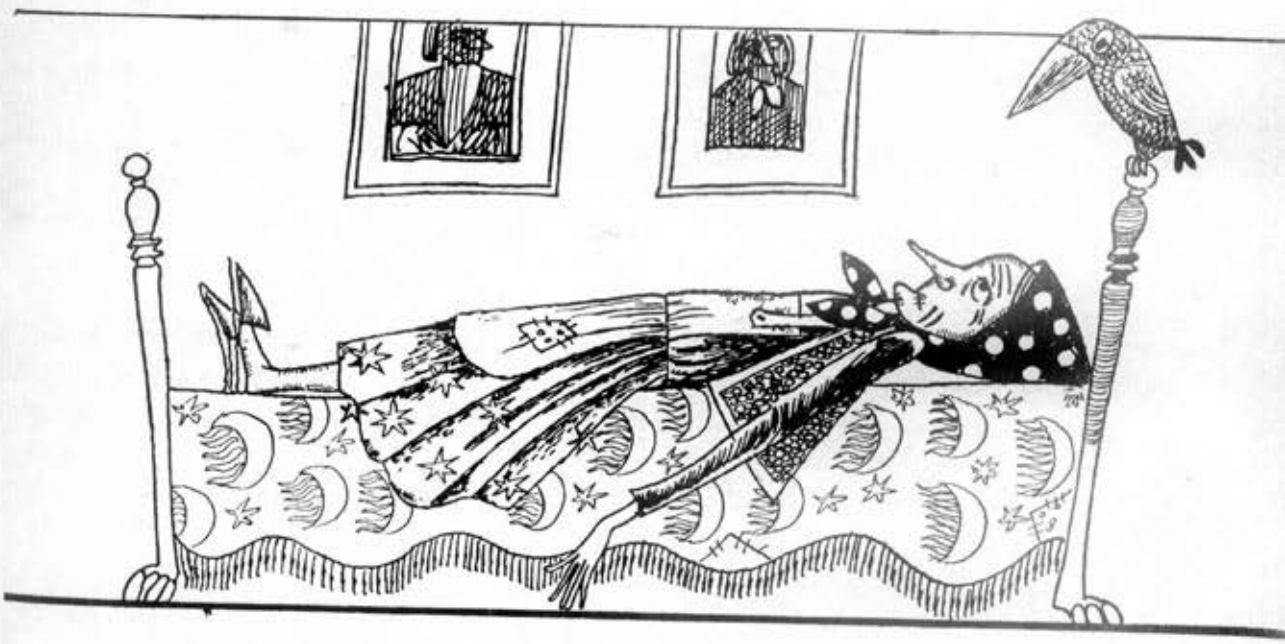

— Ei, te-ai săturat, în fine, de somn?

— Oarecum, spuse Mica Vrăjitoare căscînd.

— Atunci, am putea să aflăm şi noi, în sfîrşit, ce s-a întîmplat?

— Mai întîi, micul dejun! mormăi mica vrăjitoare. Nu poţi povesti nimic pe stomacul gol.

Masa a fost bogată. Cînd se sătură bine de tot, dădu farfuria de-o parte şi începu să povestească.

— Cu toată nesocotinţa ta, ai avut totuşi noroc! spuse în încheiere corbul. Dar nu uita să ajungi o *bună* vrăjitoare pînă la anul!

— Îmi voi da toată silinţa! promise ea. De acum înainte nu voi exersa numai şase ore, ci şapte ore pe zi. Şi afară de asta voi mai face ceva — ceva tot atît de important...

— Ce anume?

Mica Vrăjitoare se strîmbă. Arăta foarte, foarte furioasă. Apoi explică, apăsînd pe fiecare silabă:

— Mă voi răz-bu-na!

— Pe cine?

— Pe mătuşa Rumpumpel. Numai scorpia asta este vinovată de toată povestea! Ea m-a trădat celorlalte vrăjitoare, numai ea! Ei îi datorez rănile de la picioare şi pantofii găuriţi! Cine le-a stîrnit pe celelalte împotriva mea? Cine a cerut prima ca Marea Vrăjitoare să mă pedepsească? Nici măcar povestea cu mătura nu i-a fost de-ajuns. Ea a clămpănit tot timpul, fără încetare.

— Într-adevăr, încuviință corbul, asta a fost, categoric, o mare josnicie din partea ei. Dar de-aici și pînă la răzbunare...?

— Îi voi face un rît de porc! șuieră Mica Vrăjitoare. Și urechi de măgar, și picioare de vițel! Iar sub bărbie o barbă de țap, și agățată de spate o coadă de vacă!

— Coadă de vacă și barbă de țap? o potoli Abraxas. Ca și cum ai putea să o superi pe bătrîna Rumpumpel cu așa ceva! Doar ea este o vrăjitoare ca și tine și cît ai clipi din ochi va desface toată vraja.

— Crezi? Mica Vrăjitoare își dădu seama că, într-adevăr, în acest caz, nu era nimic de făcut cu urechile de măgar și picioarele de vițel, deci răspunse: Ei, s-o lăsăm baltă! O să-mi vină mie o idee mai bună! Ceva care să o înfunde și pe mătușa Rumpumpel. Mă crezi?

— Tot ce se poate, răspunse Abraxas. Mi-e teamă însă să nu regreți dacă îi vei face vreun rău mătușii Rumpumpel...

— Cum așa? se miră Mica Vrăjitoare.

— Fiindcă ai promis Marii Vrăjitoare să devii o *bună* vrăjitoare. Și bunele vrăjitoare nu au voie să facă nici un rău, cel puțin așa cred eu. Mai gîndește-te la asta!

Mica Vrăjitoare privi cu îndoială către corb.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles, spuse Abraxas, în locul tău eu m-aș mai gîndi la asta.

Aveți cumva mături?

Ce face o Mică Vrăjitoare care are picioarele pline de răni? Ea prepară o alifie din ouă de broască și murdărie de șoarece, în care amestecă o mînă bună de dinți de liliac bine tocați, și le fierbe la foc iute. Dacă își unge rănile cu această alifie și în același timp murmură și un descîntec din cartea sa de vrăji, picioarele sînt vindecate cît ai clipi din ochi.

— Biine, de asta, așadar, am scăpat! spuse Mica Vrăjitoare, ușurată după ce și-au făcut efectul alifia și descîntecul.

— Acum nu mai șchiopătezi? întrebă Abraxas.

— Convinge-te singur! strigă Mica Vrăjitoare și dansă desculță prin casă. După aceea își încălță ciorapii și pantofii.

— Vrei să ieşi? se miră corbul.

— Da, dar poţi să vii şi tu, spuse Mica Vrăjitoare. Mă duc în sat.

— E cam departe, spuse Abraxas. Nu uita: nu mai ai mătura şi trebuie să mergi pe jos!

— Tocmai asta este! Nu vreau să mai merg mult pe jos. Şi fiindcă nu mai vreau să merg mult pe jos, trebuie mai întîi să merg în sat.

— Vrei să-ţi baţi joc de mine?

— Cum aşa? Aş vrea să cumpăr o mătură, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Ei, asta-i cu totul altceva, spuse Abraxas, atunci vin, bineînţeles, şi eu. Altfel cine ştie cît s-ar putea să lipseşti din nou.

Drumul spre sat trecea direct prin pădure, peste cioturi de rădăcini şi sfărîmături de stîncă, peste copaci căzuţi şi prin hăţişuri de mure. Pe corbul Abraxas nu îl deranja prea mult acest lucru. El stătea pe umărul Micii Vrăjitoare şi trebuia numai să-şi apere capul de crengile din cale. Mica Vrăjitoare se împiedica însă tot mereu de rădăcini şi îşi agăţa poalele rochiei de crengi.

— Ce drum prăpădit! striga ea de fiecare dată. Singura mîngîiere este că în curînd voi putea zbura din nou.

Ajunseră în sat şi intrară în prăvălia băcanului Balduin Bobdepiper. Domnul Bobdepiper nu se miră cînd intră pe uşă Mica Vrăjitoare cu corbul ei. El nu mai văzuse o vrăjitoare şi crezu că este o bătrînică oarecare dintr-un sat vecin.

O salută, şi ea îi răspunse la salut. Apoi domnul Bobdepiper o întrebă amabil:

— Ce doriţi?

Mai întîi Mica Vrăjitoare cumpără un sfert de zahăr candel. După asta, ţinu punga sub ciocul corbului.

— Te rog, serveşte-te!

— Mulţumesc frumos! croncăni Abraxas.

Domnul Bobdepiper se miră foarte.

— Ce pasăre deşteaptă, spuse el admirativ şi continuă: Şi altceva ce mai doriţi?

— Aveţi mături? întrebă Mica Vrăjitoare.

— De bună seamă! spuse domnul Bobdepiper. Mături fără coadă, mături cu coadă şi mături de nuiele. Şi perii de frecat, bineînţeles, sau, dacă vă trebuie, cumva, un pămătuf de praf...

— Nu, mulţumesc, vreau o mătură de nuiele.

— Cu, sau fără coadă?

— Cu coadă, ceru Mica Vrăjitoare. Coada este doar lucrul cel mai important. Dar să nu fie prea scurtă.

— Ce ziceţi de asta? spuse domnul Bobdepiper serviabil. Din păcate, mături cu cozi mai lungi deocamdată nu mai avem.

— Cred că asta e bună, spuse Mica Vrăjitoare. O iau.

— Vreţi să o leg? întrebă domnul Bobdepiper. Dacă o leg, se duce mai uşor...

— Foarte amabil, spuse Mica Vrăjitoare, dar nu e nevoie.

— Cum doriţi.

Domnul Bobdepiper numără banii şi apoi o conduse pe Mica Vrăjitoare spre uşă.

— Am onoarea, la revedere, sluga...

...„dumneavoastră" a mai vrut el să adauge, dar i se opri respiraţia.

Văzu cum clienta încălecă pe coada măturii, mormăi ceva şi, huuur! mătura îşi luă zborul cu ea cu tot şi cu corbul pe deasupra!

Domnul Bobdepiper nu-şi crezu ochilor.

„Doamne, fereşte! gîndi el. Este oare adevărat ce-am văzut, sau visez?"

Cu cele mai bune intenţii

Ca o vijelie se năpusti Mica Vrăjitoare, călare pe noua-i mătură. Cu părul fîlfîind şi basmaua fluturînd, vîjîia deasupra acoperişurilor şi hornurilor satului. Abraxas stătea ghemuit pe umărul ei şi se ţinea cu greutate în gheare.

— Atenţie, croncăni el deodată, turnul bisericii!

În ultimul moment, abia de reuşi Mica Vrăjitoare să vireze cu mătura într-o parte, altfel ar fi rămas atîrnată exact în vîrful turnului. Numai şorţul i se agăţă de ciocul cocoşului de tablă de pe turn. Hîîrşti! şi şorţul se rupse în două.

— Da' zboară mai încet! bodogăni corbul. Cu această goană nebună îţi vei rupe şi gîtul! Ai înnebunit?!

— Eu nu, strigă Mica Vrăjitoare, ci mătura — javra asta mi-a scăpat din mînă!

Cu măturile noi este ca şi cu caii tineri: trebuie întîi de toate să le îmblînzeşti şi să le dresezi pentru călărit. Dacă scapi doar cu un şorţ rupt, te poţi socoti norocos!

Dar Mica Vrăjitoare era deşteaptă şi ea cîrmi mătura, atît cît putea, spre cîmpia deschisă. Acolo nu mai avea de ce să se împiedice.

— Încăpăţînează-te numai! strigă ea către mătură. Încăpăţînează-te numai! După ce te-ai încăpăţînat destul, îţi va veni mintea la cap! Haideee!

Mătura încercă în fel şi chip să scape de ea. Sărea sălbatic încoace şi încolo, se ridica şi se lăsa să cadă — nu ajuta la nimic. Mica Vrăjitoare rămase călare, nu se lăsă aruncată jos.

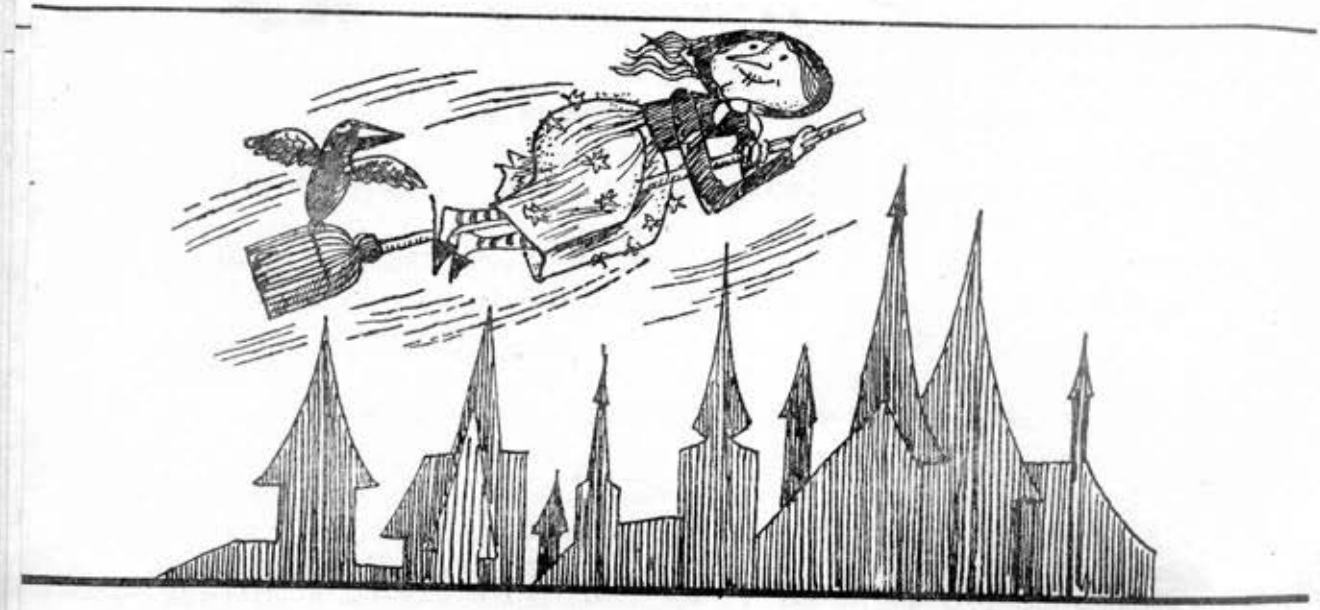

În sfîrşit, mătura se dădu bătută, fără puteri. Executa acum tot ce-i cerea stăpîna. Ascultătoare, zbura la comandă cînd mai repede, cînd mai încet, drept înainte sau cotit.

— În sfîrşit! spuse mulţumită Mica Vrăjitoare. De ce n-ai vrut aşa de la început?

Îşi aranjă hainele şi basmaua. Apoi lovi uşor cu palma mătura peste coadă şi porniră liniştite spre pădure.

Noua mătură devenise acum blîndă ca un miel. Planau deasupra copacilor şi zăreau dedesubt stîncile şi hăţişurile de mure. Veselă, Mica Vrăjitoare îşi legăna picioarele. Se bucura că acum nu mai trebuie să meargă pe jos. Făcea semne iepurilor şi căprioarelor pe care le zărea în desişuri şi număra vizuinile de vulpe.

— Ia te uită, un vînător! croncăni după un timp corbul Abraxas şi arătă cu ciocul în jos.

— Îl văd, spuse Mica Vrăjitoare.

Îşi ţuguie buzele şi scuipă — plici! — drept pe pălăria vînătorului.

— De ce faci asta? întrebă Abraxas.

Ea chicoti:

— Fiindcă îmi face plăcere! Hi, hi! O să creadă că plouă!

Corbul rămase serios:

— Nu se cuvine, spuse el dojenitor. O *bună* vrăjitoare nu trebuie să scuipe pe pălăriile oamenilor!

— Ah, strigă ea indignată, termină cu asta!

— Mă rog, croncăni, jignit, Abraxas. Dar mătușa Rumpumpel și-ar rîde în pumni de asemenea glume...

— Vrăjitoarea de vreme rea? Ce are *ea* cu toate astea?

— Foarte mult! strigă corbul. Ce o să se mai bucure dacă pînă la anul nu vei reuși să ajungi o *bună* vrăjitoare! Vrei să-i faci această plăcere?

Mica Vrăjitoare dădu tare din cap, în semn că nu vrea.

— Dar faci totul pentru asta, dacă văd eu bine, mai spuse Abraxas.

Apoi tăcu. Tăcu și Mica Vrăjitoare. Spusele lui Abraxas au pus-o pe gînduri. Ea se gîndea posomorîtă, dar, oricum o întorcea, tot corbul avea dreptate.

Cînd ajunseră acasă, spuse:

— Ai dreptate, *trebuie* să ajung o *bună* vrăjitoare. Numai așa pot să o păcălesc pe această Rumpumpel. Să crape de ciudă!

— Așa va fi! croncăni Abraxas. Dar va trebui ca, începînd de astăzi, să faci numai fapte bune.

— Mă voi strădui, făgădui ea.

Vijelia

De atunci, Mica Vrăjitoare studia cartea de vrăji nu șase, ci șapte ore pe zi. Ea voia să știe tot ce se cere unei bune vrăjitoare pînă la următoarea noapte a Valpurgiei. Învățătura nu o obosea, fiindcă era încă tînără. În puțină vreme, a învățat pe de rost toate trucurile vrăjitorești mai importante. Din cînd în cînd se mai plimba călare pe mătură, căci, după ce înveți cu hărnicie ore în șir, mai e nevoie și de o recreație. De cînd avea mătura cea nouă, se mai întîmpla cîteodată să meargă un pic pe jos prin pădure. Fiindcă nu-i totuna să *trebuie* să mergi și să *vrei* să mergi.

Într-una din plimbările ei prin pădure cu corbul Abraxas, întîlni trei bătrîne. Ele aveau în spate coșuri mari și priveau în jos ca și cînd ar fi căutat ceva.

— Ce căutați? întrebă Mica Vrăjitoare.

Una din femei spuse:

— Căutăm scoarță de copac uscată și crengi căzute.

— Dar nu avem noroc, suspină a doua. Pădurea este ca și măturată.

— Căutați de mult? întrebă Mica Vrăjitoare.

— Tocmai din zori, spuse a treia bătrînică. Căutăm mereu, dar toate la un loc nu am reușit să adunăm nici măcar o jumătate de coș. Ce ne vom face la iarnă dacă vom

avea așa puține lemne?

Mica Vrăjitoare aruncă o privire în coșuri. Înăuntru nu erau decît niște vreascuri subțiri.

— Dacă asta-i totul, spuse către femei, atunci înțeleg de ce vi-s fețele atît de triste. Din ce cauză nu găsiți nimic?

— Din cauza vîntului.

— A vîntului?! strigă Mica Vrăjitoare. Cum poate fi din cauza vîntului?

— Fiindcă nu vrea să bată, spuse una din femei.

— Dacă vîntul nu bate deloc, nu cade nimic din copaci.

— Și dacă nu cad crengi și vreascuri, cu ce să mai umplem coșurile?

— Va să zică asta e! spuse Mica Vrăjitoare.

Femeile dădură din cap și una dintre ele spuse:

— Ce n-aș da să pot face o vrajă! Atunci am fi salvate! Aș vrăji un vînt. Dar nu pot.

— Nu, spuse Mica Vrăjitoare, *tu* bineînțeles că nu poți.

Cele trei femei se hotărîră atunci să se întoarcă la casele lor. Ele spuseră:

— Nu are nici un rost să căutăm mai departe. Tot nu găsim nimic, cît timp nu bate vîntul. La revedere!

— La revedere! spuse Mica Vrăjitoare și așteptă pînă cînd cele trei se îndepărtară cîțiva pași.

— Nu ar putea fi ajutate? întrebă Abraxas în șoaptă.

Mica Vrăjitoare rise:

— Am și început, dar ține-te bine, altfel te suflă!

Să cheme un vînt era chiar un joc de copil pentru Mica Vrăjitoare. Un simplu fluierat printre dinți și imediat se porni o vijelie. Și ce vijelie! Se înălță pînă în vîrfurile copacilor și zgîlții trunchiurile; rupse uscăturile de pe copaci. Bucăți de scoarță și crengi groase cădeau cu zgomot pe pămînt.

Femeile țipau și-și fereau capetele. Își țineau fustele cu amîndouă mîinile. Nu a lipsit mult ca vijelia să le ia pe sus. Dar Mica Vrăjitoare nu merse atît de departe:

— Ajunge, strigă ea. Gata!

Vîntul ascultă porunca și se opri. Femeile se uitau înfricoșate în jur. Atunci văzură că pădurea era plină de bețe și crengi rupte.

— Ce noroc! strigară toate trei. Atît de multe uscături dintr-o dată! Astea ne vor ajunge pentru multe săptămîni!

Au adunat cît au putut îndesînd vreascurile în coșuri, și-au plecat apoi spre casă, pline de bucurie. Mica Vrăjitoare se uită după ele zîmbind cu șiretenie.

Chiar și corbul Abraxas era, în fine, mulțumit. El o ciupi de umăr și spuse:

— Nu-i chiar rău pentru început! Cred că ai în tine, cu adevărat, stofa unei *bune* vrăjitoare!

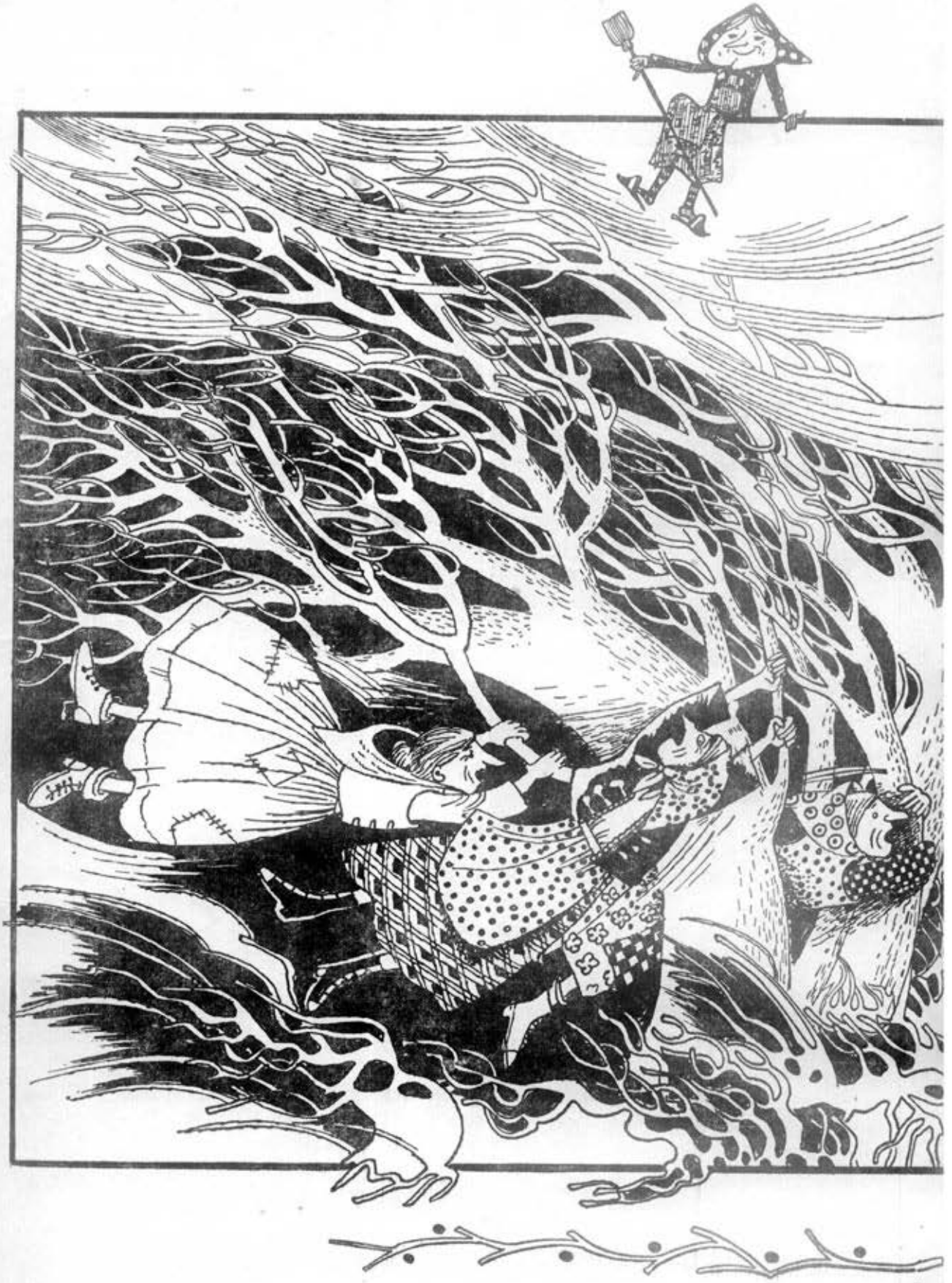

Înainte, băieţaş!

De atunci, Mica Vrăjitoare avu grijă ca femeile să nu se mai întoarcă acasă cu coşurile goale. De fiecare dată cînd se întîlneau cu Mica Vrăjitoare erau bine dispuse, aveau feţele fericite şi spuneau:

— Este o adevărată plăcere să aduni lemne anul acesta! Merită să vii în pădure!

De aceea Mica Vrăjitoare tare se mai miră cînd, într-o zi, întîlni pe drum pe cele trei femei, înlăcrămate şi cu coşurile goale. Vrăjise un vînt chiar cu o seară înainte şi nu puteau lipsi nici vreascurile, nici scoarţa de copac.

— Închipuieşte-ţi ce s-a întîmplat! spuseră ele sughiţînd de plîns. Noul pădurar ne-a oprit să mai adunăm lemne uscate. Ne-a răsturnat coşurile, iar dacă ne mai prinde data viitoare, vrea să ne bage la închisoare!

— Ia te uită ce gînduri are dumnealui! spuse Mica Vrăjitoare. Ce l-a apucat?

— E rău! strigară femeile. Bătrînul pădurar nu avea nimic împotriva noastră, numai ăsta nou! Nu poţi să-ţi închipui ce gălăgie a făcut! Acum s-a terminat pentru totdeauna cu lemnele de foc gratuite.

Femeile începură din nou să plîngă. Mica Vrăjitoare le dădu curaj:

— Noul pădurar, zise ea, se va răzgîndi. Îi voi băga eu minţile în cap.

— Cum adică? întrebară curioase femeile.

— Lăsaţi asta în grija mea! Mergeţi acum acasă şi nu mai fiţi supărate. De mîine încolo noul pădurar vă va lăsa să adunaţi cîte lemne veţi putea duce.

Cele trei femei plecară. Mica Vrăjitoare îşi vrăji repede un coş plin de vreascuri. Îl puse la marginea drumului şi se aşeză lîngă el, ca şi cînd ar fi fost o femeie la adunat lemne şi care se odihnea puţin. Nu trebui să aştepte mult pînă ce apăru şi noul pădurar. Îl recunoscu imediat după haina sa verde, după puşcă şi după geanta de vînătoare, din piele.

— Hei, strigă pădurarul. Încă una! Ce faci aici?

— Mă odihnesc, spuse Mica Vrăjitoare. Coşul e tare greu şi trebuie să-mi trag puţin sufletul.

— Dar tu nu știi că nu este voie să aduni vreascuri?

— Nu. De unde să știu?

— Ei bine, acum o știi! se răsti pădurarul. Golește coșul și cară-te.

— Să golesc coșul? întrebă Mica Vrăjitoare. Fie-vă milă, dragă domnule nou pădurar. Nu puteți face asta unei femei bătrîne!

— Am să-ți arăt eu ce pot să-ți fac! o ocărî pădurarul.

Și prinse coșul ca să-l răstoarne. Atunci Mica Vrăjitoare îi spuse:

— Mai bine lasă-te păgubaș.

Pădurarul era furios.

„Te voi aresta", vru să tune el; dar în loc de asta spuse:

— Mii de scuze, am glumit numai. Bineînțeles că poți păstra uscăturile.

„Cum se face, gîndi pădurarul uluit, că, deodată, spun tocmai contrariul a ceea ce am vrut să spun?" El nu avea cum să știe că Mica Vrăjitoare îl vrăjise.

— Vezi tu, fiul meu, așa sună ceva mai bine! spuse ea. Numai de n-ar fi coșul așa de greu!

— Să te ajut? întrebă pădurarul. Aș putea să-ți duc vreascurile pînă acasă...

Ea chicoti.

— Adevărat, fiule? Da' asta-i foarte frumos din partea ta! Un bărbat tînăr și atît de politicos!

„Ar trebui să-mi dau palme! gîndi noul pădurar. De ce spun asemenea prostie? Nu mă recunosc deloc". Dar trebui să-și pună în spate, împotriva voinței sale, coșul cel greu.

— Mătușică, spuse el apoi, dacă ești obosită, poți să te așezi și tu deasupra!

— Vorbești serios? întrebă Mica Vrăjitoare.

Pădurarul era desperat, ba chiar se auzi răspunzînd prietenos:

— Dar bineînțeles! Hai odată, sus cu tine!

Mica Vrăjitoare nu aștepta să i se spună de două ori. Ea se aruncă dintr-un salt pe coșul plin, și corbul sări și el pe umărul ei.

— Așa, putem porni! Înainte!

Pădurarul trimise, în gînd, pe pustii coșul împreună cu femeia și corbul. Dar ce folos? Ascultător, trebui să facă pe măgărușul și s-o pornească la drum.

— Drept înainte! strigă Abraxas. Și mai repede, măgărușul meu, mai repede! Altfel, din păcate, voi fi nevoit să te ciupesc!

Pe noul pădurar îl treceau toate căldurile. El tropăia fără încetare. Curînd era lac de sudoare. Limba îi atîrna de un cot. Își pierdu pălăria verde, apoi geanta de vînătoare. Și pușca îi scăpă pe jos.

Astfel alergă el în lung și-n lat prin pădure.

— La stînga! comandă Abraxas, acolo după șanț la dreapta, și-apoi mai departe, pe deal în sus!

Cînd în sfîrşit ajunseră la casa vrăjitoarei, pădurarul abia se mai ţinea pe picioare. Mica Vrăjitoare nu-l iertă însă, şi-l întrebă:

— Ce-ar fi să mi le şi spargi, fiule?

— Le voi sparge, le voi lega şi le voi stivui, gîfîi pădurarul.

Ceea ce şi făcu.

După ce termină — şi a durat destul pînă ce isprăvi toată treaba — Mica Vrăjitoare spuse:

— Acum te poţi duce acasă. Îţi mulţumesc, fiule! Cu siguranţă, nu întîlneşti decît o dată în viaţă un pădurar atît de amabil! Cît se vor bucura femeile care adună lemne! Cred că te porţi cu toate la fel, nu-i aşa...?

Noul pădurar plecă, clătinîndu-se. Obosit, se tîrî spre casa lui de pădurar. De-atunci el făcea un mare ocol cînd vedea o femeie adunînd vreascuri.

Mica Vrăjitoare rîdea adesea de această poznă. Îi mărturisi corbului:

— Aşa voi face şi de-acum înainte! O să-i ajut pe oamenii buni, făcînd rău celor răi. Aşa îmi place cel mai mult!

Abraxas răspunse:

— Aşa să fie oare? Poţi doar face bine şi altfel. Fără farse, vreau să zic.

— Ah, dar aşa e plictisitor! răspunse ea.

— De unde ştii? întrebă Abraxas.

Flori de hîrtie

Într-o zi, Micii Vrăjitoare îi veni chef să zboare călare pe mătură pînă în oraş. Ea dorea să vadă ce se mai întîmplă pe la tîrgul săptămînal.

— Grozav, strigă Abraxas încîntat, vin şi eu! La noi în pădure ducem o viaţă destul de retrasă, aici sînt prea mulţi copaci şi prea puţini oameni. În oraş, este exact invers!

Nu puteau însă zbura pe mătură pînă în piaţa oraşului. S-ar fi produs un mare tărăboi printre oameni şi te pomeneşti că le-ar fi picat plocon şi poliţia pe cap. De aceea ascunseră mătura la marginea oraşului, într-un lan de grîu, şi au mers pe jos mai departe.

În tîrg, gospodinele, servitoarele, ţărăncile şi bucătăresele se şi înghesuiau în jurul tarabelor. Cu voci ascuţite, grădinăresele îşi lăudau zarzavaturile, vînzătorii de fructe

strigau fără încetare: „Luați mere ionatane și pere pergamute!“ Nevestele de pescari doreau să scape de heringii lor sărați, cîrnățarul de cîrnații lui fierți, olarul de ulcioarele și străchinile lui de pămînt pe care le înșirase pe un strat de paie. Aici striga unul: „Varză murată! Varză murată!“ dincolo un altul: „Pepeni verzi, dovleci, vă rog frumos! Pepeni verzi, dovleci!“

Glasul cel mai puternic îl avea însă Iacob cel ieftin. El stătea pe treapta cea mai de sus a fîntînii din piață, bătea cu un ciocan în lada lui de negustor ambulant și striga din răsputeri:

— Cumpărați, oameni buni, cumpărați! Astăzi vînd ieftin! Astăzi fac cinste, dau totul la juma' de preț! Șireturi, tutun de prizat, bretele de pantaloni! Lame de ras, perii de dinți, agrafe de păr! Cîrpe de bucătărie, creme de ghete, mujdei de usturoi! Apropiați-vă, domniile voastre! Cumpărați, cumpărați! Aiiici vinde Iacob cel ieftin.

Mica Vrăjitoare era tare încîntată de zarvă. Se lăsa dusă de mulțime încoace și încolo. Gusta ici din perele pergamute, colo din varza de butoi. Pentru cîteva parale își cumpără de la Iacob cel ieftin o brichetă și mai primi, pe deasupra, un inel de sticlă.

— Mulțumesc din inimă! spuse Mica Vrăjitoare.

— Vă rog frumos! Apropiați-vă, domniile voastre! Cumpărați, cumpărați! Aiiici este Iacob cel ieftin!

În fund de tot, în cel mai îndepărtat colț al tîrgului, stătea tăcută și tristă o fetiță palidă cu un coș plin cu flori de hîrtie. Lumea trecea pe lîngă ea, fără s-o bage în seamă; nimeni nu cumpăra de la fetița cea timidă.

— Ce-ar fi, spuse corbul Abraxas, dacă te-ai ocupa puțin de ea? Sărmana copilă, mi-e

milă de ea.

Mica Vrăjitoare își croi drum prin mulțime și o întrebă pe fetiță:

— Nu poți să scapi de flori?

— O, spuse fetița, cine mai cumpără vara flori de hîrtie? Mama iar o să plîngă dacă mă întorc acasă fără bani, nu va avea cu ce să cumpere pîine pentru noi. Mai am șapte frați și surori. Și tatăl nostru a murit iarna trecută. Acum facem flori din acestea, de hîrtie. Dar nu le vrea nimeni!

Mica Vrăjitoare o ascultă cu milă pe fetiță. Se gîndi un moment cum ar putea-o ajuta. Apoi îi veni o idee și spuse:

— Nu pot să înțeleg, de ce nu vor oamenii să-ți cumpere florile. Și doar au un miros...!

Neîncrezătoare fetița privi spre ea.

— Miros? Cum să miroasă niște flori de hîrtie?

— Și totuși, și totuși, ... o asigură Mica Vrăjitoare cu un aer serios. Au un miros mult mai plăcut decît florile adevărate. Nu simți?

Într-adevăr, florile de hîrtie miroseau. Nu numai Mica Vrăjitoare observă aceasta.

În toată piața lumea începu să adulmece. „Ce miroase așa frumos?" se întrebau unii pe alții. „Imposibil! Flori de hîrtie, ziceți? Există așa ceva de cumpărat? Atunci va trebui să iau și eu cîteva! Nu știți, sînt scumpe?"

Și toți cei care își puteau, cît de cît, folosi nasul și picioarele se și grăbiră spre colțul unde stătea fetița. Veniră în fugă gospodinele, servitoarele, țărăncile, bucătăresele, toate. Nevestele de pescari își lăsară baltă heringii sărați, cîrnățarul soba de fiert cîrnații, nevestele de grădinari zarzavaturile. Toți, dar chiar toți, se înghesuiau în jurul fetiței, să cumpere flori. Chiar și Iacob cel ieftin cu lada sa alergă într-acolo. Deoarece el ajunse ultimul, se ridică pe vîrfurile picioarelor și își făcu palmele pîlnie. „Aloo! strigă el peste capetele mulțimii. Mă auzi, florăreaso? Aiiici este Iacob cel ieftin! Păstrează-mi și mie cîteva flori! Sau, cel puțin, măcar una! Mă auzi? Măcar una singură!"

— De unde cu atîtea pretenții? strigară oamenii. Drept cine se crede Iacob cel ieftin?

Cei care stăteau în față, lîngă fetiță, ziseră:

— Să vîndă florile la rînd!

„Ce noroc pe noi că sîntem în față, gîndiră ei. Florile nu vor putea ajunge pentru toți, și cei care au venit mai tîrziu nu se vor alege cu nimic".

Fetița vindea, vindea, vindea. Dar florile din coșuleț nu se mai terminau. A fost de-ajuns pentru toată lumea care voia să cumpere, chiar și pentru Iacob cel ieftin.

— Cum se face oare că florile nu s-au terminat încă? întrebau oamenii, șușotind uimiți.

Lucrul ăsta nu-l știa nici măcar mica florăreasă. De fapt, numai Mica Vrăjitoare ar fi putut explica ce se-ntîmplase; ea însă plecase de mult pe furiș, împreună cu Abraxas.

Casele orașului rămăseseră mult în urma lor. În curînd trebuiau să ajungă la lanul de grîu unde ascunseseră mătura.

Mica Vrăjitoare se gîndea încă la fetița cu floril de hîrtie și, în sinea ei, zîmbi. Deodată, corbul o împunse ușor cu ciocul și îi arătă un nor negru care se îndepărta grăbit pe cer. Nu ar fi dat nimănui de gîndit dacă din el nu s-ar fi ițit o coadă de mătură.

— Uite colo! strigă Abraxas, mătușa Rumpumpel! Bătrîna momîie să te fi spionat cumva?

— Asta e în stare de orice! mormăi Mica Vrăjitoare.

— Și ce dacă! spuse corbul. Tu n-ai nimic de ascuns, cu atît mai puțin ceea ce ai făcut astăzi.

O lecție strașnică

De cîteva zile ploua fără întrerupere. Nici Micii Vrăjitoare nu i-a rămas altceva mai bun de făcut decît să stea cuminte în casă și, căscînd din cînd în cînd, să aștepte vremea bună. Ca să-i treacă timpul, mai făcea uneori cîte o vrajă. A pus, de pildă, vătraiul să valseze pe plită cu sucitorul, i-a spus fărașului să facă tumbe, și putineiului de făcut unt să stea în cap. Dar toate aceste lucruri n-au amuzat-o, ba, curînd nu i-au mai făcut nici o plăcere.

Cînd, în sfîrșit, a apărut pe cer soarele, Mica Vrăjitoare n-a mai rezistat să stea în casă.

— Valea! strigă ea plină de elan. Afară cu mine, prin horn! Trebuie să văd dacă nu găsesc, undeva, ceva de vrăjit!

— Da, dar numai de bine, o avertiză Abraxas.

Zburau împreună deasupra pădurii, spre cîmpie. Acolo, erau mai peste tot băltoace. Drumurile de țară erau noroioase, iar țăranii înotau prin noroi pînă la glezne.

Și drumul de căruțe fusese stricat de ploaie. Dinspre oraș, tocmai venea o căruță. Era trasă de doi cai și plină cu butoaie de bere. Înainta foarte greu, iar caii erau înspumați. Pe drept cuvînt, era tare anevoios să tragi după tine o căruță atît de încărcată. Iar căruțașului, care stătea pe capră plin de importanță, i se părea că tot merge prea încet.

— Diii, striga el, nu mai vreți să trageți, gloabelor?!!

Și, nemilos, dădea fără-ncetare cu biciul în cai.

— Îți vine să-i tragi una cu ciocul! croncăni Abraxas furios. Acest mitocan bate caii ca un bătăuș de meserie! Poți sta liniștit cînd vezi așa ceva?!

— Liniștește-te, zise Mica Vrăjitoare, o să se dezvețe dumnealui în curînd.

Au urmărit căruța pînă în satul apropiat, cînd s-a oprit în fața birtului „La leul cu halba". Căruțașul a descărcat cîteva butoaie. Le-a rostogolit prin curte pînă în pivniță, apoi a intrat în birt unde și-a comandat de mîncare. A lăsat înhămați la căruță caii înspumați, fără să le dea măcar o mînă de fîn sau un pic de ovăz.

Mica Vrăjitoare așteptă în spatele șopronului pînă ce căruțașul dispăru în birt. Apoi se furișă repede la cei doi cai și le vorbi pe limba lor:

— Întotdeauna se poartă așa de urît cu voi?

— Întotdeauna, mărturisiră caii. Ar trebui să-l vezi o dată cînd e beat sau cînd îl apucă furiile. Atunci ne bate și cu coada biciului. Privește numai dungile de pe pielea noastră și-ai să înțelegi atunci despre ce-i vorba.

— Individul merită o lecție! spuse Mica Vrăjitoare. E de-a dreptul rușinos ce vă face! Vreți să mă ajutați să i-o plătesc?

— Bine! Ce zici să facem?

— Să nu vă mișcați din loc cînd se urcă pe capră și vrea să plece. Nici un lat de... copită!

— Oh, ne ceri prea mult! se împotriviră caii. Pentru asta o să ne învinețească pielea!

— Vă promit că n-o să pățiți nimic.

Se apropie de căruță și luă biciul. Făcu apoi un nod în vîrful biciului. Și cam asta a fost totul. Putea acum să se întoarcă liniștită în spatele șopronului, la pîndă, pentru a vedea ce va păți căruțașul.

După un timp, căruțașul ieși din birt. Mîncase și băuse bine. Venea spre căruță fluierînd zgomotos și bine dispus. Se urcă pe capră, prinse cu stînga hățurile și, după cum avea obiceiul, cu dreapta luă biciul.

— Diii! strigă el, plescăind din limbă a îndemn și vrînd să plece.

Dar cînd caii n-au pornit, s-a supărat.

— Gloabe lenețe, ia stați voi o clipă. V-arăt eu vouă! A început să înjure și-a ridicat biciul.

Dar lovitura nimeri alături! Șfichiul biciului sări înapoi neatingînd deloc caii, și lovi căruțașul peste urechi!

— Ei, fir-ar să fie, mormăi el, ridicînd din nou biciul spre a lovi — dar nici de data aceasta n-a avut mai mult noroc.

Îl cuprinse o furie turbată. Sări în picioare. Ca un nebun, ridică biciul să bată caii. Dar de fiecare dată loviturile se întorceau împotrivă-i. Era lovit peste ceafă, peste față, peste degete, peste brațe, pe spinare și la fund.

— Mii de trăsnete și fulgere! urlă el, așa nu mai merge. A apucat biciul de capătul de sus, lovind mînios cu coada.

Dar asta s-a întîmplat doar o singură dată.

Coada biciului l-a lovit apoi atît de tare peste nas, încît sîngele i-a țișnit pe ambele nări. Căruțașul strigă de durere, biciul îi căzu din mîini, i se făcu negru în fața ochilor și trebui să se sprijine de ceva.

Cînd, după un timp, și-a mai venit oarecum în fire, Mica Vrăjitoare stătea lîngă căruță avertizîndu-l:

— Dacă mai iei o dată biciul, să știi că ai să pățești la fel! Să-ți intre bine în cap de-acum înainte. Din partea mea, acum poți să pleci. Diii!

La îndemnul ei, caii porniră ascultători. Calul din stînga necheză „mulțumesc frumos", iar cel din dreapta sforăi satisfăcut, ridicînd capul.

Căruțașul stătea pe capră ca o curcă plouată. Își jură, pipăindu-și nasul umflat: „N-am să mai ating biciul cît oi trăi!"

Oaspeți de vineri

Pentru vrăjitoare, vinerea este ceea ce e duminica pentru ceilalți oameni. Așa cum oamenii nu lucrează duminica, vrăjitoarele nu fac vrăji vinerea. Dacă totuși le fac și sînt prinse, trebuie să plătească o amendă.

Mica Vrăjitoare ținea foarte conștiincios vinerea. Nu se lăsa dusă în ispită. Încă de joi seara își încuia mătura în dulap, iar cartea de vrăji o ascundea în sertarul mesei. Paza bună trece primejdia rea.

De obicei, vinerea dormea ceva mai mult dimineața. Cu ce să-și omoare timpul dacă tot n-avea voie să facă vrăji? După-masă, în general, se plimba puțin sau se așeza în umbra cuptorului și lenevea.

— Dac-ar fi după mine, bombănea ea, ar trebui ca vinerea să vină o dată la șase săptămîni și încă mi-ar fi destul!

Totul s-a petrecut într-o vineri de vară tîrzie. Mica Vrăjitoare stătea ca de obicei în spatele cuptorului, plictisindu-se. Mult mai mult i-ar fi plăcut să facă vrăji. De fapt, în nici o zi din săptămînă n-avea atîta chef de vrăji ca vinerea.

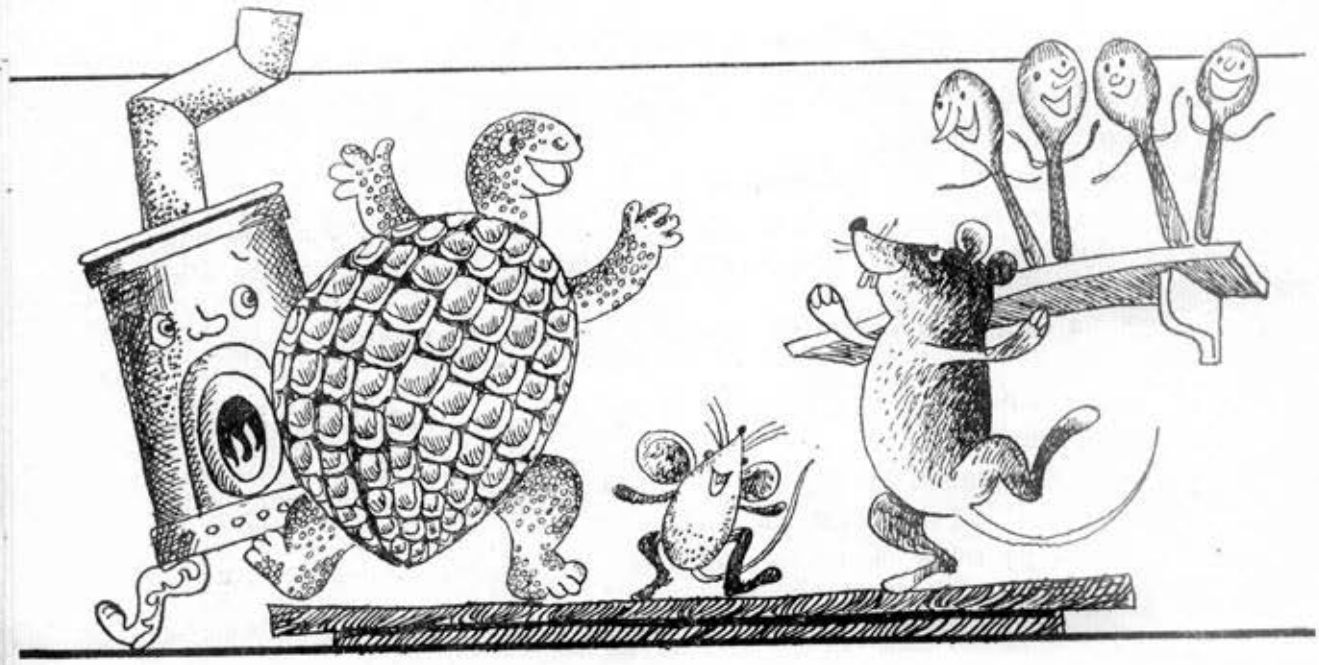

Deodată auzi nişte paşi. Cineva bătu la uşă.

— Da, da, strigă Mica Vrăjitoare, vin îndată!

Curioasă, sări în picioare să vadă cine bate.

În faţa casei ei stăteau doi copii: un băiat şi o fetiţă. Se ţineau de mîini şi cînd au zărit-o pe Mica Vrăjitoare apropiindu-se, ziseră:

— Bună ziua!

— Bună ziua, spuse Mica Vrăjitoare. Ce-i cu voi pe-aici?

— Am vrea să te-ntrebăm care-i drumul spre oraş, spuse băiatul, fiindcă ne-am rătăcit.

— ... la cules de ciuperci, adăugă fetiţa.

— Aşa, aşa, repetă Mica Vrăjitoare, la cules de ciuperci, deci.

A intrat cu copiii în casă, i-a servit cu cafea şi fiecare mai primi în plus şi o bucată din prăjitura de sărbătoare. Apoi Mica Vrăjitoare îi întrebă cum îi cheamă.

Pe băiat îl chema Thomas, iar pe fată Vroni. Află apoi că erau fraţi. Părinţii lor aveau hanul „La boul pe două cărări", un han foarte arătos lîngă fîntîna din piaţă.

— Îl cunoaştem noi, zise Mica Vrăjitoare.

— Şi tu, întrebă Thomas, cu ceaşca la gură, tu cine eşti?

— Ghiceşte, chicoti ea.

— De unde vrei să ştiu? Trebuie să-mi spui tu.

— Eu sînt o vrăjitoare şi asta este casa mea de vrăjitoare.

— Uiii! strigă fetiţa speriată. Eşti chiar o adevărată vrăjitoare care ştie să facă şi vrăji?

— Nu vă fie frică ! se băgă și corbul în discuție, liniștindu-i. Este o vrăjitoare *bună*, nu vă face nimic.

— Nu, sigur nu, spuse Mica Vrăjitoare și le mai turnă puțină cafea. Apoi îi întrebă: Ați vrea să vă fac o vrajă?

— Stop ! interveni Abraxas. Ai uitat cumva că azi e vineri? Nu merge mai departe.

Mica Vrăjitoare însă nu stătu mult pe gînduri.

— Pur și simplu închidem obloanele și nu ne vede nimeni, spuse ea, șiret.

Trase obloanele la toate geamurile și le puse cîrligul. Apoi a început să facă vrăji. Făcu să apară pe masa din bucătărie un cobai, un arici și o broască țestoasă. Ariciul și cobaiul se ridicară pe picioarele din spate și dansară. Broasca țestoasă însă n-a vrut.

— Dă-i drumul ! strigă Mica Vrăjitoare. Hai și tu !

Atunci, vrînd-nevrînd, broasca țestoasă a trebuit să danseze și ea.

— Grozav ! spuseră Thomas și Vroni, știi că te pricepi, nu glumă !

— Ăsta-i doar începutul, spuse Mica Vrăjitoare, făcînd să dispară cobaiul, ariciul și broasca țestoasă și vrăjind mai departe.

A mai făcut și alte lucruri nostime: a pus soba să cînte un cîntec, a făcut să apară flori în cafetieră, a cerut făcălețelor și lingurilor de lemn să joace pe poliță teatru de păpuși. Copiii nu se mai săturau privind.

— Mai vrem ceva ! se rugau din nou.

Timp de două ore, Mica Vrăjitoare a făcut vrajă după vrajă. Apoi spuse:

— Așa, gata, acum ajunge ! Trebuie să plecați acasă !

— Așa repede?

— Da, a sosit vremea; doar n-aţi vrea să ajungeţi acasă după ce se-ntunecă — nu-i aşa?

Abia acum observară copiii ce tîrziu se făcuse. Şi-au luat coşurile cu ciuperci ca să plece.

— Oh, zise Thomas uimit, găsisem doar cîteva ciupercuţe şi iată acum coşurile pline de mănătărci!

— Ia te uită ce întîmplare! strigă Mica Vrăjitoare, făcînd pe mirata.

Duse repede copiii la drumul cel bun.

— Îţi mulţumim mult! mai spuse Vroni în clipa de rămas bun. Ce-ar fi să ne vizitezi şi tu o dată? Te-am conduce prin tot hanul. Ţi-am arăta bucătăria şi pivniţa, grajdul şi pe boul Korbinian.

— Cine-o mai fi şi ăsta? întrebă Abraxas.

— E preferatul nostru! zise Thomas. Îl poţi chiar călări! O să veniţi, nu?

— O să venim, spuse Mica Vrăjitoare. Cînd vă convine?

— De duminică în două săptămîni, propuse Thomas, atunci va fi şi marele concurs de tir! Să ne întîlnim la locul serbării!

— S-a făcut, spuse Mica Vrăjitoare, atunci venim de duminică în două săptămîni. Dar acum grăbiţi-vă!

Thomas şi Vroni s-au luat de mînă şi au alergat spre oraş. Mica Vrăjitoare s-a întors cu corbul acasă. Se gîndi: „Ce bine ar fi să treacă la fel de repede orice zi de vineri!"

Cînd se întoarse, un nor negru ca păcura stătea deasupra casei.

— Ai păţit-o! croncăni Abraxas. Rumpumpel, vrăjitoarea de vreme rea, probabil că a tras cu ochiul, prin horn.

— S-ar putea să fie ea... zise încurcată Mica Vrăjitoare... dar s-ar putea să fie şi un nor obişnuit. Nici cel puţin o coadă de mătură nu văd...

În sinea ei, însă, era tare îngrijorată. „Ce mă fac dacă a fost într-adevăr mătuşa Rumpumpel? Ce ghinion!" Precis o va pîrî Marii Vrăjitoare că a făcut vrăji vinerea.

— Să vedem ce se va mai întîmpla, zise abătută.

Aşteptă zi de zi, timp de o săptămînă. Dar nu se întîmplă nimic. N-a fost chemată în faţa Marii Vrăjitoare şi nici n-a fost pusă să plătească vreo amendă.

Atunci Mica Vrăjitoare se gîndi uşurată: „N-a fost, totuşi, mătuşa Rumpumpel".

Un concurs de tir, uşor vrăjit

Clopotele băteau, puşcoaiele bubuiau, iar mulţimea de oameni veseli abia încăpea pe cîmpul de lîngă oraş, unde avea loc concursul de tir. Mica Vrăjitoare îi căuta pe Thomas şi pe Vroni. Ea se îmbulzea prin mulţime, iar corbul Abraxas îşi sucea gîtul în toate părţile.

— Unde s-or fi pitit copiii ăia?

Cei doi, foarte trişti, stăteau în spatele cortului festiv. Acolo-i găsi Mica Vrăjitoare, după lungi căutări.

— Iaca ce mutre pe voi, spuse Mica Vrăjitoare clătinînd din cap. De ce sînteţi bosumflaţi tocmai în ziua concursului de tir?

— Avem noi motivele noastre, spuse Thomas. Tata a dăruit, drept premiu, pe boul nostru.

— Pe boul Korbinian? întrebă Mica Vrăjitoare.

— Da, suspină Vroni. Ca premiu pentru învingător.

— Iar el îl va tăia şi-l va frige, adăugă Thomas, şi-l va mînca pe urmă cu toţi ţintaşii.

— Şi dacă nimeni nu va cîştiga boul? întrebă Mica Vrăjitoare. Ar putea fi şi-aşa...

— N-ar *putea* fi, răspunse Thomas. Un concurs de tir fără un ţintaş învingător nu există.

— Ehei, cîte nu se pot întîmpla! spuse Mica Vrăjitoare, care îşi şi făcuse un plan. Haideţi cu mine şi totul va fi bine.

S-au luat, ezitînd, după Mica Vrăjitoare spre locul serbării.

Acolo, tocmai îşi făceau apariţia ţintaşii. În faţa lor, cu sabia scoasă, mărşăluia căpitanul; în urma lui mergea împleticindu-se boul Korbinian, acoperit tot cu funde şi benzi de hîrtie colorată.

— Uraaa! striga mulţimea întinzîndu-şi care mai de care gîtul. Toţi voiau să ia parte la serbare şi să vadă cine va cîştiga boul.

— Trupăăăă stai! comandă căpitanul ţintaşilor. Apoi lăsă pe trompetişti să dea semnalul.

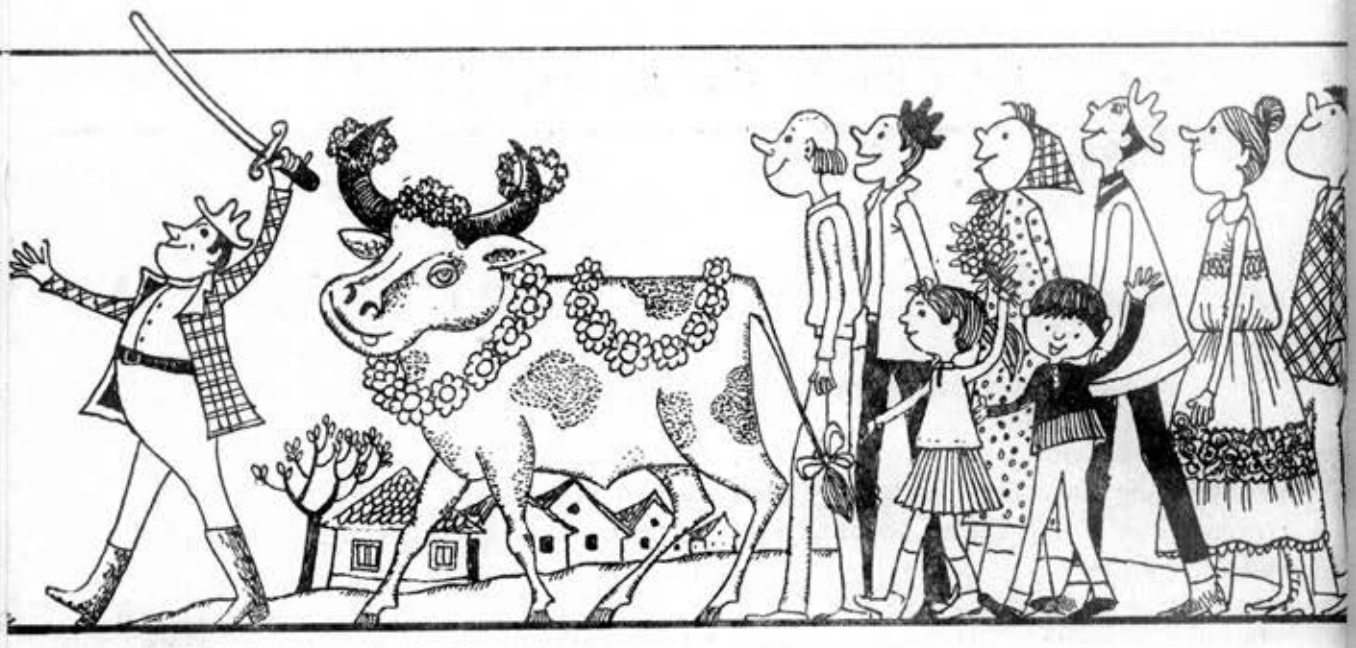

— Liniște! Căpitanul ține un discurs! șușoteau oamenii.

— Am marea onoare, spuse căpitanul, să vă spun la toți „bine ați venit la sărbătoarea noastră"! Acum mulțumim în mod deosebit domnului proprietar al hanului „La boul pe două cărări", care ne-a oferit drept premiu un bou viu.

— Trăiascăăă! strigă din nou mulțimea. Să trăiască hangiul! Vivat pentru nobilul donator!

Apoi căpitanul flutură sabia și spuse:

— Cu aceasta declar deschis concursul nostru de tir.

La marginea cîmpului unde se desfășura serbarea era un stîlp înalt. În vîrful lui fusese fixat un vultur de lemn pe care țintașii trebuiau să-l doboare.

Căpitanul a tras, bineînțeles, primul și-a nimerit exact... alături.

— Se mai întîmplă, spuseră oamenii.

Rușinat, căpitanul se dădu de-o parte. Veni apoi rîndul stegarului să-și încerce norocul. Ochi, trase... dar și împușcătura lui nimeri alături.

Lumea începu să zîmbească.

Nu trecu mult și-au izbucnit într-un rîs cu hohote. Se mai întîmplase și altă dată ca vulturul să nu fie nimerit, dar ca toți să nimerească alături, asta chiar că era de-a dreptul de rîs. Se mai petrecuse vreodată așa ceva?

— De necrezut! bombăni căpitanul mușcîndu-și încurcat mustața. Ar fi vrut să intre-n pămînt de rușine. N-avea cum să bănuie că Mica Vrăjitoare vrăjise puștile tuturor țintașilor.

Doar copiii hangiului au bănuit-o! Cu fiecare împușcătură greșită deveneau tot mai veseli.

— Minunat, strigau ei, minunat!

Cînd ultimul țintaș trase, Mica Vrăjitoare îl înghionti pe Thomas:

— Acum du-te *tu!*

— Și ce să fac?

— Să tragi!

Băiatul înțelese. Își făcu loc prin mulțime ca să ajungă la locul tragerii.

— Eu voi dobori vulturul.

— Tu, piciule? întrebă căpitanul, vrînd să-l gonească.

Dar mulțimea a început să facă zarvă.

— Lasă-l, vrem să tragă și el! spuneau cu toții, așteptîndu-se la o distracție deosebită.

Căpitanul, supărat, spuse:

— Din partea mea... dar n-o să aibă noroc.

Thomas luă pușca. Și-o încărcă întocmai ca un vînător cu experiență și ținti.

Oamenii își țineră respirația. Se ridicară în vîrful picioarelor și priveau atent vulturul.

Un fulger și-un pocnet. Vulturul căzu de pe stilp — și Thomas deveni cîștigătorul concursului!

— Iuhuuu! strigară toți fluturînd pălăriile. Să trăiască Thomas! Thomas al hangiului a cîștigat boul!

Au năvălit pe locul tragerii purtîndu-l pe brațe pe fericitul cîștigător.

— Puneți-l călare pe bou! Pe bou! Pe bou cu el!

— Și pe mine! strigă Vroni.

— Vino sus, spuse Thomas, doar este și boul *tău*!

Dacă ar fi fost după ei, ar fi luat-o și pe Mica Vrăjitoare pe spatele boului Korbinian. Dar ea refuză. Thomas și Vroni trebuiră să călărească singuri, spre oraș, pe spatele boului.

În față, mergea fanfara țintașilor care cînta, unul după altul, marșuri vesele. Urmau apoi căpitanul și țintașii lui, cu mutrele acrite. Mulțimea făcea semne cu mîna, entuziasmată, strigînd: „Bravo, să trăiască regele țintașilor"!

Un domn de la ziar se strecură pe drum pînă la copii. Își deschise carnețelul, scoase creionul și întrebă:

— Și cînd va fi fript boul?

— Nu va fi deloc fript, răspunse Thomas, va fi dus în grajd, și-acolo va rămîne.

Clopotele băteau, pușcoaiele bubuiau și nimeni n-o observă pe Mica Vrăjitoare care, din spatele cortului festiv, se urcă mulțumită pe mătură și plecă.

— Ai făcut din nou o treabă bună, o lăudă Abraxas. Cu asta poți fi iertată pentru vrăjile de vineri.

Omul cu maroane

Veni iarna. În jurul căsuței de vrăjitoare, vîjîia furtuna de zăpadă scuturînd obloanele ferestrelor. Micii Vrăjitoare însă nu-i păsa de asta. Zi de zi, stătea în fața sobei de teracotă încălzindu-și spatele. În picioare avea papuci de pîslă călduroși. Din timp în timp, bătea din palme — și de fiecare dată cînd bătea, cîte o bucată de lemn din ladă sărea singură în gura sobei. Cînd avea chef de mere coapte, nu trebuia decît să pocnească din degete. Imediat se și rostogoleau cîteva mere din cămară pentru a sări direct în cuptor.

Așa ceva îi plăcea corbului Abraxas. El repeta mereu:

— Așa poți trece foarte bine iarna.

Dar, cu timpul, Mica Vrăjitoare se sătură de viața asta leneșă. Într-o zi declară descurajată:

— Să stau toată iarna pe bancă, cu spatele la sobă, să-mi încălzesc oasele? Am nevoie de mișcare și de aer curat. Hai să ieșim!

— Cee!? strigă Abraxas îngrozit. Drept cine mă iei? Drept un pinguin? Acest ger teribil nu-i pentru mine! Mersi de invitație! Să rămînem mai bine acasă, în odaia caldă!

Mica Vrăjitoare zise atunci:

— Bine, faci cum vrei! Din partea mea poți să stai și-acasă. Plec singură. Nu mă sperii eu de-un pic de ger și-am să mă îmbrac bine.

Mica Vrăjitoare îmbrăcă șapte fuste, una peste alta. Apoi își puse pe cap o broboadă de lînă, își încălță cizmele de iarnă și-și puse două perechi de mănuși. Astfel înfofolită, sări pe mătură și țîșni pe horn afară.

Afară era un ger năprasnic! Pomii erau îmbrăcați în haine albe. Sub zăpadă dispăruseră și pietrele, și mușchiul. Ici-colo se mai vedeau dîre de sanie, și prin pădure urme de animale.

Mica Vrăjitoare își îndreptă mătura spre satul vecin. Gospodăriile erau înzăpezite de-a binelea. Turla bisericii avea o cușmă de zăpadă. Din toate hornurile se ridica fum. De sus, Mica Vrăjitoare auzea cum țăranii băteau grîul: Rum-pum-pum, rum-pum-pum, rum-pum-pum.

Pe dealurile din preajma satului se înghesuiau copii care se dădeau cu sania pe derdeluș. Printre ei erau și schiori. Mica Vrăjitoare îi privea cum alunecau, luîndu-se la întrecere. Puțin mai tîrziu, veni pe drum un plug de zăpadă. L-a urmărit un timp și apoi se alătură unui cîrd de ciori care zbura spre oraș.

„Vreau să intru în oraș, se gîndi ea, să mă încălzesc puțin alergînd". În ciuda celor șapte fuste și celor două perechi de mănuși, i se făcuse foarte frig.

De data asta, n-a trebuit să ascundă mătura: a luat-o pe spate. Arăta acum ca o bătrînică obișnuită, care mergea la curățatul zăpezii. Nimeni din cei care au întîlnit-o nu s-a mirat. Oamenii erau cu toții grăbiți și treceau pe lîngă ea cu capetele plecate.

Tare-ar mai fi vrut să se uite la vitrinele magazinelor! Dar geamurile erau acoperite în întregime cu flori de gheață. Fîntîna orașului înghețase și de firma hanului atîrnau țurțuri lungi.

În piață, era o ladă de lemn îngustă, colorată în verde. În fața ei era o sobiță de tuci, iar lîngă sobiță, cu spatele la o dugheană, stătea un omuleț gîrbovit. Purta o manta largă de birjar și pîslari. Gulerul îl avea ridicat și căciula trasă pe ochi. Din timp în timp, omulețul strănuta. Picăturile cădeau pe sobița încinsă și sfîrîiau.

— Ce faci tu aici? îl întrebă pe omuleț.

— Nu vezi? Eu... Hapciu!... Prăjesc maroane.

— Maroane? ce-s astea?

— Sînt castane, explică omulețul. Apoi săltă capacul sobiței și o întrebă:

— Vrei și tu? Zece parale o pungă mică, și douăzeci una mare. Hapciu!

Mica Vrăjitoare adulmecă mirosul castanelor prăjite.

— Aș vrea să gust, dar n-am nici un bănuț la mine.

— Atunci, în mod excepțional, am să-ți dau pe gratis cîteva. Pe un asemenea ger, ceva cald o să-ți facă bine. Hapciu! Să fie cu noroc!

Omulețul își suflă nasul cu mîna. Apoi luă un pumn de castane din cuptor și le puse într-o pungă de hîrtie maronie. O dădu Micii Vrăjitoare și zise:

— Poftim, ia-o! Nu uita însă ca, înainte de a le mînca, să le cureți de coajă.

— Îți mulțumesc frumos, spuse Mica Vrăjitoare și gustă din ele. Hmm, dar bune mai sînt! exclamă ea mirată. Apoi adăugă: Ești de invidiat! Ai o muncă destul de ușoară și nu-ți este frig, fiindcă stai lîngă o sobă caldă.

— Ei, nu e chiar așa, o contrazise omulețul! Cînd stai toată ziua în frig, îngheți. Nu te-ajută nici o sobiță. În cel mai bun caz poți să-ți arzi degetele cînd scoți castanele fierbinți din foc. Hapciu! Și în rest? Picioarele mele sînt o pereche de sloiuri de gheață, ca să știi! Da' ce să mai zic de nas! Nu-i așa că e roșu ca o lumînare din pomul de iarnă? De guturai nu pot scăpa defel. E de groază!

Și ca o confirmare a celor spuse, omulețul strănută din nou. A strănutat atît de puternic, încît dugheana de lemn a început să scîrțîie, de răsună toată piața.

„Hmm, se gîndi Mica Vrăjitoare, e cazul să facem ceva aici!"

— Așteaptă puțin! Și, pe ascuns, murmură un descîntec. Apoi întrebă:

— Îți mai sînt înghețate degetele de la picioare?

— Acum nu, spuse omulețul. Cred că s-a muiat puțin gerul. Simt acest lucru și cu vîrful nasului. Ce s-o fi întîmplat?

— Nu mă întreba pe mine, spuse Mica Vrăjitoare. Eu trebuie să zbor acum spre casă.

— Să *zbori* spre casă?!

— Am spus eu așa ceva? Cred că n-ai auzit bine!

— S-ar putea, spuse omulețul, la revedere!

— La revedere, spuse Mica Vrăjitoare, și mulțumesc frumos!

— Mă rog, mă rog, n-ai pentru ce!

Peste puțin timp, prin piață, veniră fugind doi băieți care strigau:

— Repede, repede, domnule Maroni! Maroane de zece parale pentru fiecare.

— Da, da, vă rog, vă rog, de două ori maroane de zece parale.

Omul cu maroane își băgă mîna în cuptor.

Dar pentru prima dată în lunga lui viață nu și-a ars degetele de castanele fierbinți. Iar de-atunci nici nu și le-a mai ars vreodată. Și nici nu i-au mai înghețat picioarele. Nici chiar nasul nu i-a mai înghețat. Și guturaiul i-a dispărut, o dată pentru totdeauna. Iar dacă-i venea cheful să strănute, trebuia să prizeze tabac.

Mai cald decît cu şapte fuste

Pe înserate, cînd mica vrăjitoare ajunse acasă, corbul Abraxas a vrut să afle imediat ce s-a întîmplat, dar Micii Vrăjitoare îi clănţăneau dinţii de frig.

— Ammm ssă-ţi povvestesc mai tîrrrziu. Întîi vvvreau să-mi fac un ceeeai, fffindcă mi-e atît de frrig că abbbia pot ssă vorrrbesc.

— Ei vezi, croncăni Abraxas, aşa-ţi trebuie dacă ai vrut să ieşi pe gerul ăsta cumplit! N-ai vrut să mă asculţi!

Mica Vrăjitoare şi-a fiert o oală mare de ceai de buruieni şi l-a îndulcit cu mult zahăr. Apoi a sorbit fiertura fierbinte. I-a făcut foarte bine şi în curînd s-a încălzit. Şi-a dat jos toate fustele, afară de ultima, şi-a scos ciorapii şi pantofii şi şi-a încălţat papucii de pîslă, spunînd:

— Nu zic nu, am tras un frig straşnic, dar să-ţi spun drept: a fost totuşi frumos!

S-a aşezat pe banca de lîngă sobă şi a început să povestească. Corbul Abraxas a ascultat-o în tăcere. Abia după povestea omului cu maroane, a intervenit:

— Ştii tu, de la un timp încoace nu te mai înţeleg! Pe omul cu maroane îl ajuţi c-o vrajă împotriva frigului, iar pe tine nu?! Ce să-şi mai închipuie un corb înţelept ca mine!

— Ce vrei să spui? întrebă Mica Vrăjitoare.

— Cum ce vreau să spun! Dacă aş fi în locul tău şi aş putea face vrăji, precis nu mi-ar mai trebui nici un ceai de buruieni ca să mă încălzesc. Nici n-aş fi lăsat ca lucrurile să ajungă aşa de departe!

— Dar am făcut tot ce-a trebuit să fac! spuse Mica Vrăjitoare. Mi-am pus două perechi de mănuşi, cizmele de iarnă, basmaua de lînă şi şapte fuste...

— Ei na! strigă Abraxas. În locul tău m-aş fi gîndit la un leac mult mai bun împotriva frigului decît cele şapte fuste!

— Mai bun decît şapte fuste?

— Mult mai bun! Cum mă vezi şi cum te văd!

Mica Vrăjitoare tot nu-l înţelegea.

— Spune-mi, îl rugă, după părerea ta, cu ce-am greşit? Dar trebuie să-mi spui limpede, nu să-mi vorbeşti în cimilituri.

— Cum, vorbesc în cimilituri? întrebă Abraxas. Treaba doar e limpede ca bună-ziua! Dacă ai putut face o vrajă ca omului cu maroane să nu-i mai fie frig, nu puteai face una la fel şi pentru tine?

— Uff, strigă Mica Vrăjitoare lovindu-se peste frunte, e-adevărat! Cum de nu mi-a venit în minte! Ai dreptate! De ce naiba mai sînt vrăjitoare atunci?

— Tocmai, tocmai, încuviinţă Abraxas. Cîteodată pari că uiţi de tot ce eşti. Bine că ai pe cineva lîngă tine ca să ţi-o amintească mereu!

La aceste vorbe Mica Vrăjitoare încuviinţă, zelos, cu capul şi zise:

— Da, da, tu eşti într-adevăr cel mai înţelept corb care a ieşit vreodată dintr-un ou! Bineînţeles, îţi voi urma şi de-acum încolo sfaturile, fără multă vorbă. Şi dacă eşti de acord, am să-ţi fac şi ţie un descîntec împotriva frigului, ca de-acum înainte să nu mai stai în casă cînd plec eu.

— Perfect de-acord, zise Abraxas, n-am să am nimic împotrivă dacă vei binevoi să faci o dată ceva bun şi pentru mine.

Atunci Mica Vrăjitoare făcu o vrajă ca nici ei, nici corbului să nu le mai fie frig vreodată. De-acum încolo puteau ieşi la plimbare pe cel mai cumplit ger, fără ca să-l simtă. Nu mai trebuia să se îmbrace călduros şi nici n-aveau nevoie după asta de un ceai de buruieni.

N-au mai făcut nici guturai, şi, de-atunci, au ieşit în fiecare zi.

Omul de zăpadă

Era o zi frumoasă şi însorită. Cerul, de un albastru limpede, strălucea. Zăpada sclipea alb şi curat, ca un cearşaf proaspăt spălat. Mica Vrăjitoare şi corbul Abraxas se soreau la marginea pădurii. Deodată, în apropiere, auziră voci de copii şi larmă veselă. Mica Vrăjitoare l-a trimis pe corb să vadă ce se întîmplă. Cînd s-a întors, după un timp, acesta i-a spus:

— Sînt cîţiva copii, nişte ţînci de şase sau şapte ani. Fac un om de zăpadă în poiana din spatele tufişurilor.

— Hai să-l văd și eu! spuse Mica Vrăjitoare.

Și deoarece nu era departe pînă în poiană, au luat-o pe jos.

Copiii tocmai terminaseră omul de zăpadă. Avea pe față un nas lung de morcov și ochi din cărbune. Pe cap, drept căciulă, purta o oală turtită și găurită. Iar în mînă ținea, mîndru, o mătură de nuiele.

Copiii n-au observat-o pe Mica Vrăjitoare cînd a ieșit din spatele tufișurilor. Ei se țineau de mînă și dansau în jurul omului de zăpadă. Săreau de pe un picior pe altul și cîntau:

Omulețul de zăpadă
Cine n-ar dori să-l vadă?
Oala de bucătărie
Bună e ca pălărie,
Morcovul de pe obraz
Îi slujește-acum de nas,
Pentru ochi i-am pus, de probă,
Doi cărbuni luați din sobă.

Nu ți-e teamă stînd sub zloată
C-ai putea răci vreodată?

Tare i-au mai plăcut Micii Vrăjitoare și copiii, și minunatul lor om de zăpadă! Dac-ar fi fost după ea, ar fi dansat cu ei.

Deodată, din pădurea apropiată, au năvălit cîțiva băieți mari, șapte la număr. Urlînd, s-au repezit la omul de zăpadă și l-au dărîmat. Au lovit oala de supă cu picioarele, coada măturii au rupt-o în două. Iar copiilor, care se jucaseră atît de veseli pînă atunci, le-au frecat fețele cu zăpadă. Nu se știe ce le-ar mai fi făcut dacă Mica Vrăjitoare nu s-ar fi băgat între ei.

— Hei, țipă dînsa furioasă către băieții cei mari, de ce nu lăsați copiii în pace? Am să rup mătura de voi dacă nu vă astîmpărați!

Atunci, vlăjganii au rupt-o la fugă. Dar omul de zăpadă cel frumos nu mai era. Și din această cauză copiii și-au plecat capetele, tare mîhniți. Mica Vrăjitoare nu înțelegea de ce. A vrut să-i consoleze și i-a sfătuit:

— De ce nu faceți un nou om de zăpadă? Ce ziceți?

Copiii răspunseră:

— Dacă ne facem un alt om de zăpadă, băieții cei mari au să ni-l strice din nou. Dealtfel nici mătură nu mai avem, fiindcă ne-au rupt-o în două!

— Vi s-a părut numai, spuse Mica Vrăjitoare și se aplecă după mătura ruptă. Ia priviți-o!

Arătă copiilor mătura și ei văzură că era întreagă.

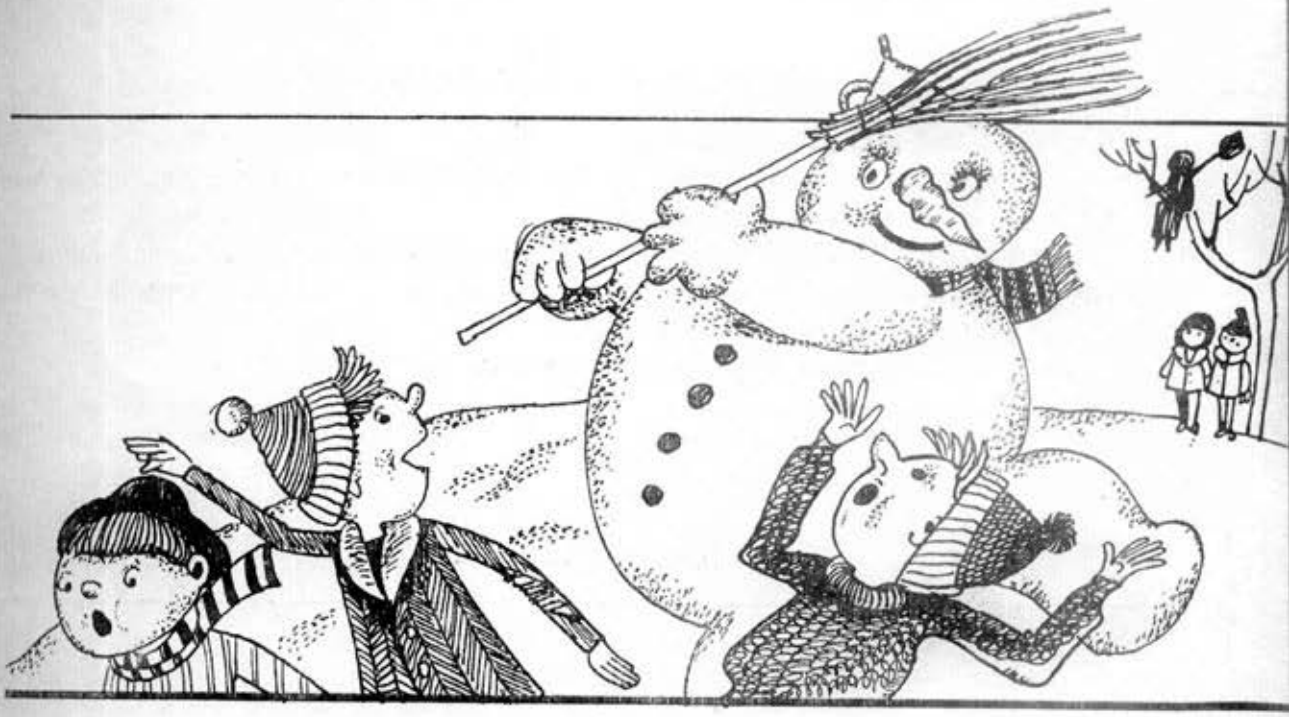

— Faceți-l fără grijă, le dădu curaj copiilor Mica Vrăjitoare. Nu trebuie să vă fie frică de băieții cei mari! Dacă vor mai veni, au să-și primească răsplata. De asta fiți siguri!

Copiii s-au lăsat convinși și au făcut un nou om de zăpadă. A ieșit chiar mai frumos și mai arătos decît primul, fiindcă acum îi ajută și Mica Vrăjitoare.

După ce noul om de zăpadă a fost gata, n-a trecut prea mult timp și din nou năvăliră din pădure cei șapte vlăjgani, cu mare zarvă. Atunci copiii s-au speriat și-au vrut s-o ia la fugă.

— Stați pe loc, strigă Mica Vrăjitoare, să vedeți ce se va întîmpla!

Și ce credeți că se întîmplă cînd cei șapte se apropiară?

Omul de zăpadă a început să se miște, a învîrtit mătura de nuiele ca pe o măciucă și s-a îndreptat spre cei șapte băieți.

Primului i-a tras una cu coada măturii peste căciulă. Celui de-al doilea i-a dat cu mîna stîngă un bobîrnac peste nas. Pe-al treilea și-al patrulea i-a înhățat și i-a lovit cap în cap, atît de tare că s-a auzit trosnind. Pe-al cincilea l-a prins și l-a izbit de-al șaselea încît amîndoi, cît erau ei de mari, au căzut doborîndu-l și pe-al șaptelea.

După ce i-a trîntit pe toți, omul de zăpadă a pus mîna pe mătură și a adunat un troian de zăpadă peste vlăjgani.

La asta chiar că nu s-au așteptat ei!

Au vrut să strige după ajutor, dar înghițeau numai zăpadă.

Dădeau desperați din mîini și din picioare. Cînd, în sfîrșit, după multă trudă, s-au

eliberat, au luat-o la goană îngroziți.

Omul de zăpadă s-a întors liniștit la locul lui și a încremenit din nou. Stătea acolo ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Copiii erau fericiți fiindcă acum erau siguri că vlăjganii nu vor mai veni înapoi, iar Mica Vrăjitoare a rîs atît de mult de reușita șotiei, încît îi curgeau lacrimile și corbul Abraxas strigă speriat:

— Încetează, încetează odată, c-ai să plesnești de-atita rîs!

Facem un rămășag?

Cum au ajuns oare cei doi negrișori pe drumul înzăpezit al satului? Și de cînd oare erau în acest ținut turci și indieni? Turci cu fesuri roșii și cu șalvari — și indieni cu fețele îngrozitor de vopsite, fluturînd lungi săgeți deasupra capului?

— Or fi de la circ, zise corbul Abraxas.

Dar nici cei doi negrișori nu erau de la circ și nici turcii și indienii. Și nici micile chinezoaice, nici canibalii și nici eschimoasele, șeicii deșertului, căpeteniile hotentoților nu aparțineau vreunui bîlci. Nu! Era doar un carnaval în sat! Și deoarece era carnaval, copiii nu se duceau la școală în acea după-amiază și se zbenguiau mascați prin piața satului.

Turcii cei mici aruncau serpentine de hîrtie. Căpetenia hotentoților urla: „Uuaaa! Uuaaa!" Canibalul: „Mi-e foaamee, mi-e foooaame, nu se lasă nimeni mîncat?", micile chinezoaice sporovăiau pe limba lor, eschimoasele turuiau în limba eschimoșilor, iar cowboy-ii trăgeau cu pistoalele lor cu capse, în aer. Coșarul salută cu țilindrul lui din carton, măscăriciul îi trase una cu biciul peste turbanul șeicului, căpetenia hoților — Iaromir — se strîmbă atît de fioros, încît i se desprinse mustața lipită.

— Vezi colo o mică vrăjitoare? întrebă Abraxas după un timp.

— Unde?

— În fața casei pompierilor. Cea cu mătura lungă!

— Aaa, da, strigă Mica Vrăjitoare. Mă duc s-o văd mai de-aproape!

Fugi la vrăjitoarea de carnaval și-i spuse:

— Bună ziua.

— Bună ziua, spuse vrăjitoarea de carnaval. Nu ești cumva sora mea?

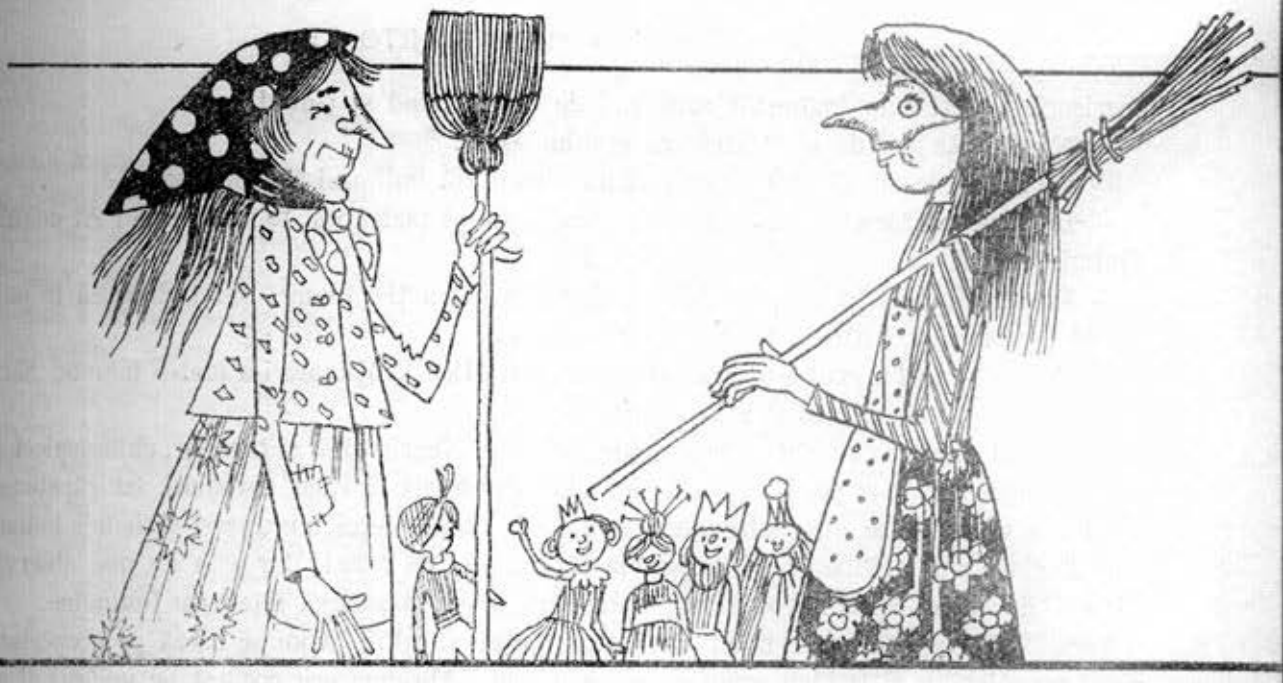

— Tot ce se poate, spuse Mica Vrăjitoare. Dar tu cîți ani ai?

— Doisprezece ani. Dar tu?

— O sută douăzeci și șapte și jumătate.

— Ei, nu, că asta-i bună! strigă vrăjitoarea de carnaval. Trebuie să țin minte! De-acum înainte, dacă mă întreabă copiii cîți ani am, le voi spune: două sute nouăzeci și cinci și trei sferturi!

— Să știi însă că eu am cu-adevărat această vîrstă!

— Cine vrei să te creadă? Poate-ai să spui că faci și vrăji adevărate și că știi să zbori pe mătură!

— Dar firește că știu! mai spuse Mica Vrăjitoare. Facem rămășag?

— Mai bine să nu facem, spuse vrăjitoarea de carnaval, că tot nu știi.

— Pe ce facem rămășag? repetă adevărata Mică Vrăjitoare.

Vrăjitoarea de carnaval rîse și strigă:

— Hei, chinezoaicelor, veniți aici! Și voi, turcilor, și negrilor, veniți și voi! Veniți cu toții, șeicule din deșert, eschimoaselor și canibalilor! Aici stă o Mică Vrăjitoare care știe să zboare pe mătură!

— Imposibil! spuse măscăriciul.

— Ba da, ba da, strigă vrăjitoarea de carnaval, a vrut să facă rămășag cu mine! Să ne arate acum, dacă a spus adevărul!

Cît ai clipi din ochi, cele două vrăjitoare au fost înconjurate de toți copiii. Coșarul și căpetenia hoților, Iaromir, măscăriciul și indienii, căpetenia hotentoților, turcii și

negrişorii — toţi s-au înghesuit care mai de care, rîzînd şi ţipînd.

— Nu-ţi bate joc de noi! strigară eschimoasele.

— De nu, te legăm de stîlpul de tortură, ameninţă indianul Nor-de-sînge.

— Dacă ne păcăleşti, urlă canibalul, atunci, drept pedeapsă, te voi mînca! Ai auzit? Trebuie să ştii că mi-e o foooaaameee...!

— Mănîncă-mă liniştit, spuse Mica Vrăjitoare, dacă ţi-e foame, dar trebuie să te pui imediat pe treabă, altfel... pe-aici mi-e drumul!

Atunci canibalul a vrut s-o apuce de guler, dar Mica Vrăjitoare i-a luat-o înainte. Sări pe mătură — şi hrrşti! se şi afla în aer.

Canibalul căzu pe ce-avea el mai moale, de frică. Negrişorilor şi turcilor, chinezoaicelor şi eschimoaselor le-a pierit glasul. Şeicului de deşert îi căzu turbanul, iar căpetenia hoţilor a uitat să se mai schimonosească. Sub boiala feţei, curajosul războinic indian Nor-de-sînge s-a îngălbenit. Negrişorii se făcură albi ca varul, dar asta nu mai observă nimeni deoarece, spre norocul lor, apucaseră să-şi vopsească feţele cu funingine.

Mica Vrăjitoare zbura rîzînd în jurul pieţei satului. Apoi se aşeză pe acoperişul casei pompierilor şi le făcu semn cu mîna. Corbul Abraxas era cocoţat pe umărul ei şi croncănea:

— Heii, voi, cei de jos! V-aţi convins acum că ştie să facă vrăji?

— Oho, şi cîte altele mai ştiu încă! spuse Mica Vrăjitoare. Canibalului parcă-i era foame...

Desfăcu degetele şi murmură ceva. Şi în piaţă a început să plouă cu gogoşi de carnaval şi plăcinte! Chiuind de bucurie, toţi copiii s-au îmbulzit la ospăţ şi au mîncat pe săturate. Nici canibalul nu s-a dat la o parte de la gogoşi, deşi, de fapt, nu erau chiar pe gustul lui! Dar vrăjitoarea de carnaval n-a mîncat nimic din toate acele bunătăţi. Se uita după Mica Vrăjitoare care se îndepărta chicotind pe mătura ei şi gîndi:

„Ei, nu, că aşa ceva... aşa ceva! Va să zică tot era adevărat că are o sută douăzeci şi şapte de ani şi jumătate!“

Carnaval în pădure

— Carnavalul, spuse seara corbul Abraxas, stînd în odaia caldă în timp ce aşteptau să se coacă merele în cuptor, carnavalul e-o treabă grozavă! Ce păcat doar că la noi în pădure nu există carnaval!

— Carnaval în pădure? întrebă Mica Vrăjitoare ridicînd ochii de pe ciorapul pe care-l împletea. De ce să nu fie și la noi în pădure un carnaval?

Corbul spuse atunci:

— Nu știu, asta nu mai știu, dar asta e și nu se poate altfel.

Mica Vrăjitoare rîse în sinea ei, deoarece îi și venise o idee năstrușnică în timp ce corbul vorbea. Deocamdată tăcu, merse la sobă și scoase merele coapte. După ce mîncară merele, spuse:

— Dealtfel, dragă Abraxas, te rog să-mi faci o favoare: zboară mîine prin pădure și anunță toate animalele pe care le întîlnești să vină la casa mea!

— Asta pot s-o fac, zise Abraxas. Numai că animalele vor doar să știe *de ce* le inviți. Ce să le spun?

— Spune-le, rosti Mica Vrăjitoare cu prefăcută nepăsare, că le invit la carnaval.

— Cuumm?! strigă Abraxas ca și cînd n-ar fi auzit bine. Ai spus: la carnaval?!

— Da, repetă Mica Vrăjitoare. Le invit la carnaval — la un carnaval în pădure.

La asta, corbul Abraxas năvăli asupra Micii Vrăjitoare cu mii de întrebări. Vru să știe ce are de gînd; de asemenea, dacă la carnaval vor fi și negrișori, chinezi și eschimoși...

— Ei, mai așteaptă și tu! spuse Mica Vrăjitoare. Dacă ți-aș dezvălui totul de astăzi, mîine n-ai mai avea nici o surpriză.

Lucrurile rămaseră așa.

Ziua următoare, corbul Abraxas zbură prin pădure și înștiință animalele să vină după-amiază, cu toatele, la casa vrăjitoarei, iar dacă se vor întîlni cu alte animale să le comunice și acestora vestea. Cu cît vor veni mai multe la carnaval, le zise el, cu-atît va fi mai bine.

La amiază, începură să curgă din toate părțile: veverițe, căprioare și iepuri, doi cerbi, o duzină de iepuri de casă și hoarde de șoareci de pădure. Mica Vrăjitoare le ură tuturora bun venit și spuse apoi, după ce se adunaseră cu toții în jurul ei:

— Acum să facem un carnaval!

— Cum se face asta? chițăiră șoarecii de pădure.

— La carnaval, fiecare trebuie să fie altceva decît este în realitate, explică Mica Vrăjitoare. Voi nu vă veți putea deghiza în chinezi sau turci, în schimb eu știu să fac vrăji!

De fapt, ea se și gîndise mai de mult la ce vrăji avea să facă.

Prin vrajă, le-a pus iepurilor coarne de cerb, cerbilor urechi de iepure, pe șoarecii de pădure i-a făcut să crească mari cît niște iepuri de casă, iar pe iepurii de casă i-a făcut mici cît niște șoareci de pădure. Căprioarelor le-a colorat blana în albastru, roșu și verde crud, iar veverițelor le-a făcut aripi de corb.

— Dar eu? strigă Abraxas. Sper că pe mine n-ai să mă uiți!

— Sigur că nu, spuse Mica Vrăjitoare, tu vei primi o coadă de veveriță!

Ea însăși și-a făcut ochi de bufniță și dinți de cal. Acum era aproape la fel de urită ca mătușa Rumpumpel.

Acum, după ce erau cu toții *mascați*, ar fi putut începe carnavalul. Dinspre cuptor, însă, se auzi deodată o voce răgușită.

— Pot să iau și eu parte la petrecere? întrebă vocea.

Cînd s-au întors cu toții să vadă cine e, de după colțul cuptorului se strecură o vulpe.

— De fapt, eu n-am fost invitată, spuse vulpea, dar cu siguranță că domniile voastre nu veți avea nimic împotrivă să particip și eu la carnaval...

Iepurii, înfricoșați, au făcut semn din coarne că „nu!", veverițele, prudente, s-au tupilat pe acoperișul casei, iar șoarecii de pădure s-au înghesuit, adăpostindu-se cum puteau, în spatele Micii Vrăjitoare.

— Să plece! strigară disperați iepurii de casă. Asta ne mai lipsea! Nici înainte nu puteam fi liniștiți cînd apărea această ticăloasă, iar acum, cînd sîntem mici cît șoarecii de pădure, e și mai periculoasă.

Vulpea se arătă jignită:

— Ce, oare nu sînt destul de bună pentru domniile voastre?

Și dînd din coadă o rugă pe Mica Vrăjitoare:

— Lasă-mă să particip și eu!

— Dacă făgăduiești că nu vei face nimănui nici un rău...

— Desigur că făgăduiesc, spuse fățarnic vulpea. Îmi dau cuvîntul. Dacă-l calc, am să mănînc toată viața numai cartofi și sfeclă!

— Ei, nici așa să n-o luăm... Mai bine să nu ajungem pînă aici.

Și deoarece n-avea încredere în vorbele ei frumoase, Mica Vrăjitoare se hotărî pe loc și-i făcu un cioc de rață.

Acum celelalte animale puteau sta liniștite, pentru că, oricît ar fi dorit vulpea, tot nu le mai putea face nimic. Chiar și iepurii de casă, așa micuți cum erau, nu mai aveau de ce se teme.

Carnavalul din pădure a durat pînă seara tîrziu. Veverițele se jucau de-a prinselea, corbul Abraxas le-a sîciit cu coada lui pufoasă pe căprioarele colorate, iepurii de casă țopăiau în fața ciocului vulpii, iar șoriceii de pădure stăteau pe lăbuțele din spate și chițăiau către cerbi:

— Nu mai fiți cu nasul pe sus, că nici voi nu sînteți mult mai mari ca noi!

Cerbii nu se supărau; ei ridicau ba urechea stîngă, ba urechea dreaptă, ca iepurii, și-și ziceau: „carnavalul e carnaval!"

Cînd luna s-a ridicat pe cer, Mica Vrăjitoare spuse:

— E timpul să terminăm. Dar înainte de a pleca spre casele voastre veți mai primi cîte ceva de mîncare.

Căprioarelor şi cerbilor le-a dat cîte o claie de fîn, veveriţelor un coş plin cu alune, şoarecilor de pădure le dădu boabe de ovăz şi jir, iepurilor de casă şi de pădure le-a făcut cadou cîte-o jumătate de varză. Mai întîi, le dădu înfăţişarea şi mărimea lor obişnuită tuturor, în afară de vulpe.

— Scuză-mă, măcăni vulpea cu ciocul ei de raţă, nu-mi pot primi şi eu botul înapoi? Şi dacă dai căprioarelor şi iepurilor de mîncare, de ce nu şi mie?

— Ai puţină răbdare, spuse Mica Vrăjitoare. N-ai să rămîi în pagubă nici tu. Aşteaptă însă ca ceilalţi oaspeţi să-şi ia rămas bun. Pînă atunci, ştii tu !...

Vulpea aşteptă pînă cînd şi ultimul şoricel de pădure dispăru în gaura lui. Abia atunci, Mica Vrăjitoare i-a schimbat ciocul. Uşurată, vulpea scrîşni din dinţi şi-şi înfipse cu poftă botul în cîrnăciorii care apărură pe zăpadă în faţa ei.

— Îţi plac? întrebă Mica Vrăjitoare.

Dar vulpea era atît de ocupată cu cîrnaţii, încît nici nu i-a răspuns — şi dacă te gîndeşti bine, şi ăsta-i un răspuns.

Popicarul

Soarele a pus iarna pe fugă. Zăpada a dispărut şi gheaţa s-a topit. Prin toate colţurile au înflorit florile primăverii. Salcia s-a gătit cu mîţişori argintii, mestecenilor şi tufir şurilor de alun le-au plesnit mugurii. Nu-i de mirare că Mica Vrăjitoare întîlni doa oameni cu feţe vesele. Se bucurau de primăvară şi gîndeau: „Ce bine că s-a terminat iarna ! Ne-am chinuit destul de mult cu ea !"

Într-o zi, Mica Vrăjitoare se plimba prin lanuri. Pe marginea drumului stătea o femei care privea atît de amărîtă în gol, încît Mica Vrăjitoare fu impresionată.

— Da' ce-ai păţit? întrebă ea compătimitor. Un chip atît de trist pe-un timp atît de frumos? Chiar n-ai observat c-a venit primăvara?

— Primăvara? spuse femeia cu voce tristă. A, da, parcă ai dreptate. Dar cu ce mă ajută asta? Ori primăvară, ori iarnă, pentru mine totuna-i. Aceleaşi supărări, aceleaşi griji. Mai bine aş fi moartă şi culcată sub pămînt.

— Ei, şi cu tine acum ! spuse Mica Vrăjitoare. La vîrsta ta să vorbeşti astfel... Povesteşte-mi mai bine ce te apasă, să văd dacă nu te pot ajuta cu ceva.

— N-ai cum să mă ajuţi, suspină femeia, dar pot să-ţi povestesc, totuşi, istoria mea. E vorba de bărbatul meu. E şindrilar. Ca şindrilar nu cîştigi cine ştie ce averi. Dar

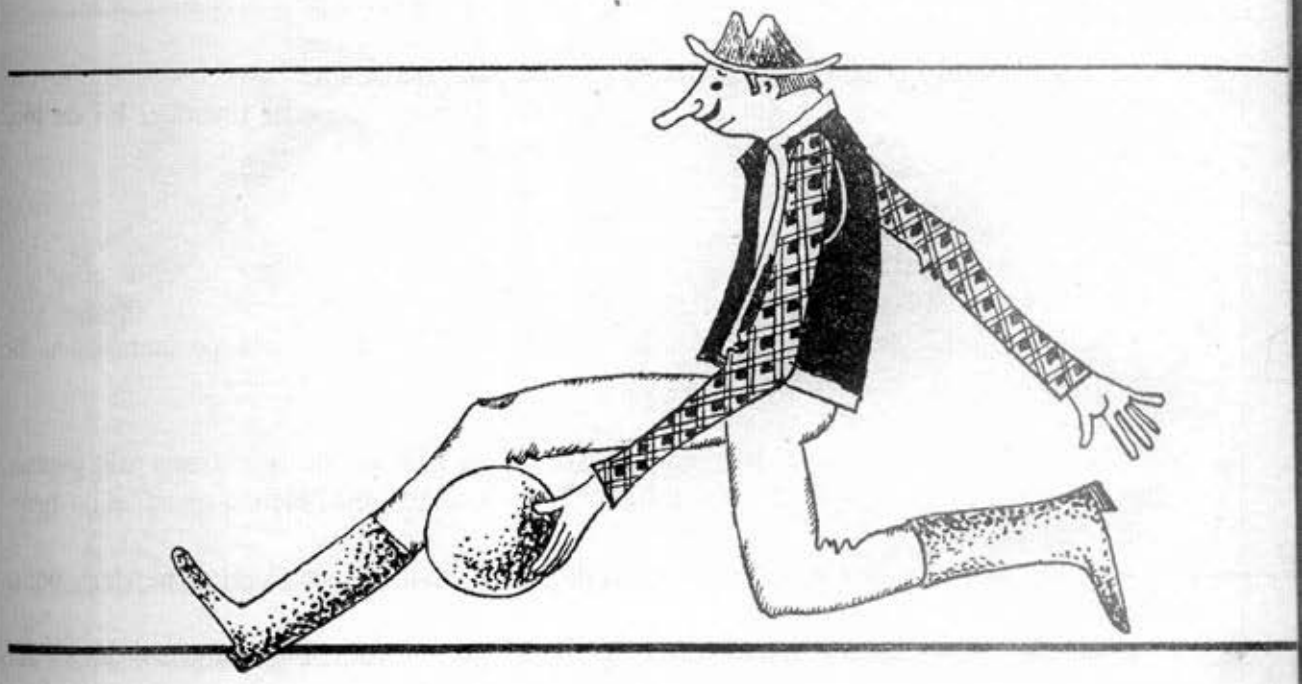

ne-ar ajunge totuşi să trăim dacă bărbatul meu n-ar pierde toţi banii la popicărie. Ceea ce cîştigă ziua, pierde seara, la cîrciumă, cu tovarăşii lui de joc. Pentru mine şi copii nu mai rămîne nimic. Nu-i oare un motiv să-mi doresc moartea?

— N-ai încercat niciodată să-l dojeneşti? întrebă Mica Vrăjitoare.

— Da' cît n-am vorbit! Mai repede însă aş fi putut înmuia o piatră. Nu m-ascultă defel şi totul e degeaba.

— Dacă vorbele nu i-au fost de nici un folos, să găsim atunci o altă cale! spuse Mica Vrăjitoare. Să-mi aduci mîine dimineaţă niscai fire de păr de la bărbatul tău. Ajunge şi un mic smoc. Vom vedea noi pe urmă ce-i de făcut.

Nevasta şindrilarului făcu tot ce-i ceruse Mica Vrăjitoare. A doua zi de dimineaţă veni din nou la marginea drumului şi-i dădu smocul de păr, spunîndu-i:

— Azi-noapte, cînd a adormit, i-am tăiat acest smoc. Ia-l! Dar nu pot să-mi închipui la ce-ţi poate folosi.

— Nu mie trebuie să-mi folosească, ci ţie, zise misterios Mica Vrăjitoare. Du-te acum acasă şi aşteaptă în linişte să vezi ce se va întîmpla. Bărbatului tău o să-i treacă, odată pentru totdeauna, cheful jocului de popice! Înainte de sfîrşitul săptămînii va fi vindecat.

Femeia se întoarse acasă, fără să priceapă ceva. Dar Mica Vrăjitoare ştia prea bine ce are de făcut. A îngropat părul şindrilarului la o răspîntie de drumuri, în timp ce spunea tot felul de descîntece. La sfîrşit, a zgîriat cu unghia locul, făcînd şi un semn vrăjitoresc în nisip. I-a făcut cu ochiul lui Abraxas, zicîndu-i:

— S-a rezolvat! O să vadă şindrilarul ce-o să păţească acum!

Seara, şindrilarul s-a dus din nou la popicărie. Băuse o bere cu tovarăşii lui de joc, apoi întrebă:

— Începem?

— Începem! strigară cu toţii.

— Cine e primul?

— Cine-ntreabă! veni răspunsul.

— Bine, spuse şindrilarul luînd bila, vreau să le dobor deodată pe toate nouă. Să vedeţi cum o să le dau grămadă.

Şi-a luat avînt puternic şi dădu drumul bilei.

Bila se rostogoli cu zgomot de-a lungul pistei. Ca o ghiulea de tun, trecu prin popice. Buuum! zbură capul popicului din mijloc. În continuare, mai făcu o gaură şi în peretele din spate.

— Heei, şindrilarule! strigară tovarăşii de joc. Ce te-a apucat! Vrei să ne strici popicăria?

— Ciudat, mormăi şindrilarul. Cred că bila a fost de vină. Data viitoare am să iau alta.

Cînd i-a venit rîndul din nou, a păţit-o şi mai rău, deşi luase cea mai mică dintre bile. Bila a despicat două popice, încît aşchiile zburară pe lîngă urechile băiatului care ridica popicele — şi din nou făcu o gaură în perete.

— Ia ascultă, îl ameninţară tovarăşii de joc pe şindrilar. Ori dai mai încet, ori nu te mai lăsăm să joci.

Şindrilarul le-a promis solemn:

— Am să mă străduiesc!

A treia oară a tras atît de uşor şi prudent cum nu mai făcuse niciodată în viaţă. Nu atinsese bila decît cu două degete — dar trosc! bila trecu printre popice şi lovi stîlpul din colţ atît de tare, încît îl rupse în două.

Stîlpul se prăbuşi, şi cu el căzu şi jumătate din tavan. Se prăvăleau scînduri şi aşchii din grinzi, apoi şipci şi ţigle. Era ca la cutremur.

Albi ca varul, tovarăşii de joc se uitau unul la altul. Cînd şi-au mai venit în fire, au aruncat furioşi cu halbele de bere după şindrilar şi-au strigat:

— Afară cu tine! Să dispari de-aici! Cu-aşa popicar, care face totul în jurul lui numai praf şi pulbere, nu vrem să mai avem de-a face. Joacă popice cu cine vrei de-acum încolo, dar pe-aici să nu calci!

Ce-a păţit popicarul în seara aceea s-a repetat mai tîrziu şi în popicăriile învecinate, ca şi în cele din satele din jur. Cel mult după a treia lovitură, cădea tavanul popicăriei. Apoi halbele de bere zburau în capul lui, iar tovarăşii de joc îl zvîrleau afară. Nu se terminase bine săptămîna şi nu mai era primit nicăieri. Unde apărea, se spunea:

— Doamne sfinte, şindrilarul! Ascundeţi repede popicele şi luaţi bilele! Acest om n-are voie să pună mîna pe ele, că altfel se întîmplă o nenorocire!

Pînă la urmă, şindrilarului nu-i mai rămase altceva de făcut decît să se lase de popice. În loc să meargă în fiecare seară la cîrciumă, rămînea acum acasă. La început acest lucru nu i-a făcut plăcere; dar cu timpul s-a obişnuit, fiindcă şi de asta avuse grijă Mica Vrăjitoare, cu un alt descîntec al ei.

Astfel scăpară de necaz femeia şi copiii. De-acum înainte nu mai trebuiau să flămînzească — şi Mica Vrăjitoare putea fi mulţumită.

Vrăjiţi în pom!

Corbul Abraxas era un burlac convins. El obişnuia să spună:

„Ca burlac, trăieşti mult mai comod. În primul rînd, nu trebuie să-ţi faci un cuib, în al doilea rînd nu trebuie să te cerţi cu o femeie şi-n al treilea rînd scapi de grija de a îngriji an de an o jumătate de duzină de pui. La început te sărăcesc mîncînd pe spinarea ta, iar după aceea te părăsesc mergînd pe drumurile lor. Ştiu asta de la fraţii mei care sînt de mult timp căsătoriţi şi n-aş schimba viaţa mea de acum cu a nici unuia dintre ei.“

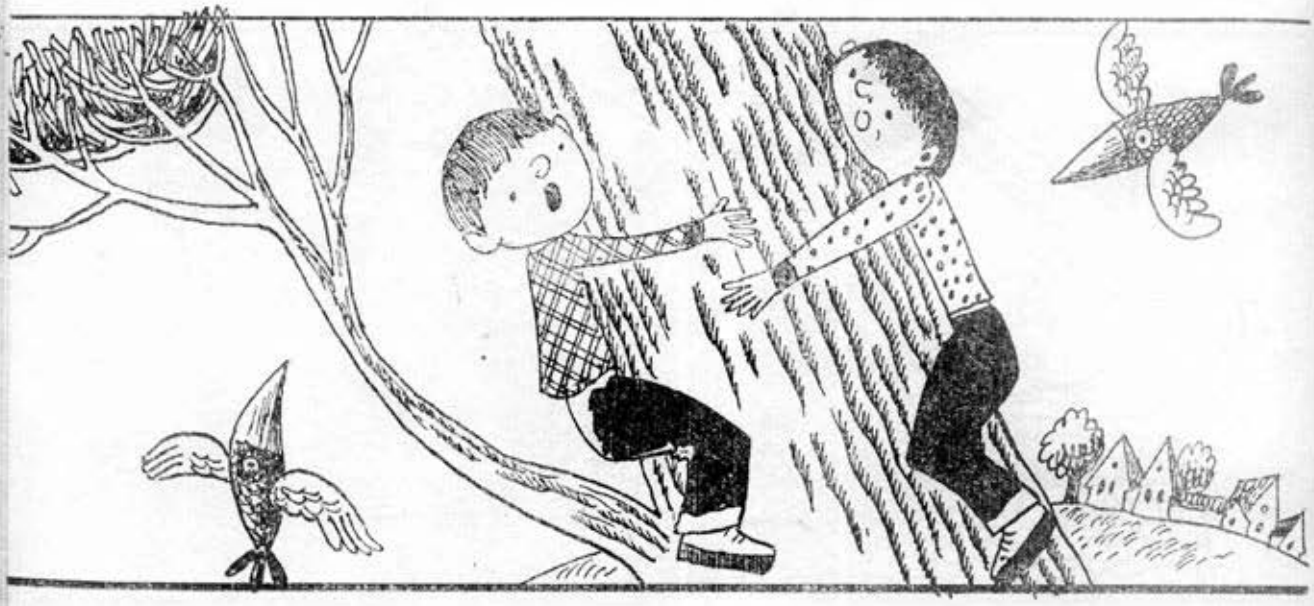

Fratele cel mai iubit al corbului Abraxas se numea Krex. Avea cuibul într-un ulm bătrîn de la marginea unui heleşteu din satul vecin. Abraxas îl vizita o dată pe an, cam între Paşte şi Rusalii. În acea perioadă, nevastă-sa depunea ouăle în cuib, dar nu apuca să le clocească. N-avea deci de ce să se teamă că trebuie să-şi ajute fratele şi cumnata la hrănitul mîncăcioşilor copii.

De data asta, cînd se întoarse din vizita ce-o făcuse familiei Krex, Mica Vrăjitoare observă de departe că ceva nu-i în regulă. Îl întrebă:

— A păţit ceva fratele tău Krex?

— Din fericire, încă nu, răspunse Abraxas. Dar fratele meu şi nevastă-sa sînt foarte îngrijoraţi. În ţinutul lor vagabondează de cîteva zile doi băieţi care se urcă în copaci şi golesc cuiburile. Alaltăieri au jefuit un cuib de mierlă, iar ieri cuibul unei perechi de coţofene. Ouăle le-au băgat în buzunar şi cuiburile le-au aruncat în heleşteu. Fratele meu Krex este desperat. Dacă merge tot aşa, peste scurt timp va veni şi rîndul cuibului lui.

Mica Vrăjitoare zise atunci:

— Nu trebuie să-i fie frică fratelui tău Krex. Zboară înapoi la el şi transmite-i calde salutări din partea mea. Dacă băieţii se urcă în ulmul lui, să vină repede la mine să mă anunţe. Îl voi scăpa eu de aceşti nemernici.

— Chiar vrei să faci acest lucru? întrebă Abraxas. Eşti o vrăjitoare bună. O dovedeşti încă o dată! Marea Vrăjitoare va fi mîndră de tine! Am să zbor imediat la familia Krex să le spun vestea!

Au trecut cîteva zile fără să se întîmple nimic deosebit, iar Mica Vrăjitoare nu se

mai gîndea la cei doi hoţi de cuiburi. Dar într-o după-masă spre sfîrşitul săptămînii, veni, cu sufletul la gură, fratele Krex.

— Au sosit! Au sosit! croncăni el de departe. Vino repede, Mică Vrăjitoare, înainte de a fi prea tîrziu.

Mica Vrăjitoare tocmai se apucase să macine cafea. Puse repede rîşniţa pe masă, fugi după mătura ei şi zbură ca vîntul spre heleşteu. Krex şi Abraxas abia puteau să se ţină după ea, aşa de repede trecu peste pădure.

Cei doi băieţi ajunseseră destul de sus în bătrînul ulm. Aproape puseseră mîna pe cuibul corbilor. Doamna Krex stătea pe ouă şi se oţăra la ei.

— Hei, voi doi! Ce faceţi acolo? Daţi-vă jos!

Cei doi s-au speriat. Apoi văzură că cea care strigase după ei era o simplă bătrînică. Unul din ştrengari scoase limba la ea, iar celălalt îi dădu cu tifla.

— Vă mai spun o dată, veniţi jos, îi ameninţă Mica Vrăjitoare, altfel vă arăt eu vouă!

Băieţii rîseră de ea, iar unul îi răspunse obraznic:

— N-ai decît să urci tu la noi, dacă poţi, că noi rămînem aici atît cît ne place. Beee!

— Aşa? Biiine, atunci! strigă Mica Vrăjitoare. Din partea mea, n-aveţi decît să rămîneţi acolo sus.

Şi îi vrăji pe cei doi hoţi de cuiburi să rămînă prinşi de copac. Astfel încît nu se mai puteau mişca nici în sus, nici în jos. Şi rămaseră ţintuiţi unde se găseau, de parcă ar fi crescut acolo de cînd lumea.

Perechea Krex şi Abraxas se năpustiră cu ciocurile şi ghearele asupra băieţilor. I-au ciupit, i-au zgîriat şi i-au lovit pînă cînd nu mai rămase nici o bucăţică neatinsă din ei. În desperarea lor, hoţii de cuiburi au început să urle. Şi ţipau atît de tare şi de jalnic după ajutor, încît, din cauza gălăgiei, jumătate din sat se adunase lîngă heleşteu.

— Dar ce se întîmplă oare aici? se întrebau oamenii speriaţi. Ah, ia priviţi, iată-l pe Fritz al croitorului şi pe Sepp al cismarului. Oare au vrut să golească cuibul corbilor? Aha, aşa le trebuie. Să le fie de bine! De ce trebuie să se caţăre în copaci şi să fure ouă?

Nici unuia nu-i era milă de ei. Oamenilor li se păru totuşi ciudat că Fritz şi Sepp stăteau locului. Chiar cînd corbii i-au lăsat, în sfîrşit, în pace, ei rămaseră mai departe în copac.

— Da' haideţi odată jos, eroilor! strigau oamenii.

— Nu putem! se văicărea Sepp al cismarului, iar Fritz al croitorului se tînguia: „Oh-oohh, sîntem prinşi de copac! Nu mai putem coborî!"

Trista întîmplare se termină prin chemarea pompierilor, care au venit cu scările lor mari şi i-au coborît pe cei doi nătăfleţi. Ei putură să facă asta deoarece Mica Vrăjitoare, la momentul potrivit, îi dezlegase pe Sepp şi Fritz de vrajă.

La judecata vrăjitoarelor

Anul vrăjitoresc era pe sfîrşite şi noaptea Valpurgiei se apropia tot mai mult. Acum treaba devenea serioasă pentru Mica Vrăjitoare. Conştiincioasă, repeta în aceste zile tot ce învăţase. Parcurgea din nou, pagină cu pagină, cartea de vrăji. Ştia vrăjile ca pe apă.

Trei zile înainte de noaptea Valpurgiei, sosi, călare pe mătură, mătuşa Rumpumpel. Coborî din norul negru şi spuse:

— Vin din porunca Marii Vrăjitoare să te chem în faţa sfatului vrăjitoarelor. Poimîine, la miezul nopţii, va fi examenul. Să fii atunci la răspîntia de drumuri din cîmpie, după stînca roşie. Dar, dacă te răzgîndeşti, poţi să *nu* vii...

— N-am de ce să mă răzgîndesc ! spuse Mica Vrăjitoare.

— Cine ştie? răspunse vrăjitoarea Rumpumpel dînd din umeri. Poate-ar fi totuşi mai înţelept să stai acasă. Eu te-aş putea scuza cu dragă inimă în faţa Marii Vrăjitoare.

— Aşaaa, va să zică, strigă Mica Vrăjitoare, cred şi eu că ai face-o ! Dar nici eu nu sînt atît de proastă pe cît mă crezi tu ! Nu mă las eu speriată cu una, cu două !

— Nu poţi sfătui pe cel ce nu vrea s-asculte, zise mătuşa Rumpumpel. Deci, pe poimîine !

Corbul Abraxas ar fi vrut s-o însoţească — cu plăcere — şi de-această dată. El n-avea însă ce căuta la sfatul vrăjitoarelor. Trebuia să rămînă acasă şi, cînd Mica Vrăjitoare plecă, îi ură toate cele bune.

— Să nu te laşi intimidată ! îi strigă el în semn de bun rămas. Tu ai devenit acum o vrăjitoare *bună* şi asta-i principalul !

La ora 12 fix, Mica Vrăjitoare ajunse la răspîntia de drumuri din cîmpie, la stînca roşie. Sfatul vrăjitoarelor era adunat. Afară de Marea Vrăjitoare, participa cîte o vrăjitoare de vînt, de pădure, de ceaţă şi din toate celelalte feluri. Vrăjitoarele de vreme rea au trimis-o pe mătuşa Rumpumpel. Acest lucru n-a deranjat-o pe Mica Vrăjitoare. Era sigură pe ea şi-şi spuse: „Las-o, o să crape de ciudă dacă iau examenul şi vin mîine pe Blocksberg".

— Să-ncepem, strigă Marea Vrăjitoare, şi să vedem ce a învăţat Mica Vrăjitoare.

Pe rînd, fiecare vrăjitoare a pus-o să facă ceva: să stîrnească vîntul, să aducă tunetul, să facă să dispară din cîmpie stînca roşie, să aducă ploaie şi grindină — nu erau, în definitiv, lucruri prea complicate. Mica Vrăjitoare n-a făcut nici o greşeală. Nici chiar cînd mătuşa Rumpumpel îi ceru: „Să faci vraja din pagina trei sute douăzeci şi patru din cartea de vrăji", Mica Vrăjitoare nu se încurcă. Ştia doar pe de rost toată cartea de vrăji.

— Poftim ! spuse liniştită şi făcu vraja de la pagina 324: o furtună cu fulgere strălucitoare.

— Ajunge ! strigă Marea Vrăjitoare. Ne-ai dovedit că ştii să faci vrăji. Îţi dau voie, deci, deşi eşti încă destul de tînără, să participi de-acum înainte la dansul din noaptea Valpurgiei. Sau este cineva din sfat de altă părere?

Vrăjitoarele fură de acord. Numai mătuşa Rumpumpel răspunse:

— Eu !

— Ce ai de spus împotrivă? întrebă Marea Vrăjitoare. Nu eşti cumva mulţumită de arta ei vrăjitorească?

— Nu de asta-i vorba, răspunse mătuşa Rumpumpel. Dar ea este totuşi, şi o voi dovedi, o *rea* vrăjitoare !

Scotoci în buzunarul şorţului şi scoase un caiet.

— Am spionat-o tot timpul anului. Şi am notat tot ce a făcut. Pot să citesc?

— Citeşte liniştită... ! strigă Mica Vrăjitoare. Dacă nu sînt minciuni gogonate, n-am de ce mă teme !

— Asta o să vedem noi ! spuse mătuşa Rumpumpel.

Apoi citi în faţa sfatului vrăjitoresc tot ceea ce făcuse Mica Vrăjitoare pe parcursul anului: cum a ajutat bătrînele să adune vreascuri şi cum l-a vindecat de răutate pe pădurar; povestea fetiţei cu florile de hîrtie, a căruţaşului, a omului cu maroane; povestea cu boul Korbinian, căruia Mica Vrăjitoare i-a salvat viaţa; a povestit de asemenea despre omul de zăpadă şi despre hoţii de ouă.

— Nu uita de şindrilar ! spuse Mica Vrăjitoare. Şi ăluia i-am băgat minţile în cap.

Ea se aşteptase ca mătuşa Rumpumpel să se străduie din răsputeri s-o înfăţişeze în culorile cele mai negre. Spre mirarea ei, vrăjitoarea de vremea rea îşi notase în caietul ei numai faptele bune.

— E adevărat? întreba Marea Vrăjitoare după fiecare poveste.

— Da, e-adevărat, striga Mica Vrăjitoare, mîndră de ceea ce făcuse.

În bucuria ei, îi scăpă cu totul faptul că Marea Vrăjitoare întreba din ce în ce mai aspru. Nu observă, de asemenea, cum celelalte vrăjitoare clătinau din cap din ce în ce mai gînditoare. De aceea, s-a speriat de-a binelea cînd Marea Vrăjitoare strigă indignată:

— Şi o asemenea fiinţă era cît pe-aci să vină mîine-noapte pe Blocksberg? ! Ptiu, murdărie de şobolan, ce *rea* vrăjitoare !

— Cum aşa? întrebă consternată Mica Vrăjitoare. Dar eu am făcut mereu doar vrăji bune.

— Tocmai asta e ! scuipă cuvintele Marea Vrăjitoare. Numai vrăjitoarele care fac întotdeauna şi în orice clipă lucruri rele sînt *bune* vrăjitoare, iar tu eşti o *rea* vrăjitoare, deoarece ai făcut numai vrăji bune !

— Şi-afară de asta, bîrfi mătuşa Rumpumpel, afară de asta a făcut vrăji şi într-o zi de vineri ! A tras ea obloanele, nu-i vorbă, dar eu tot m-am uitat prin horn.

— Cuumm? ! ţipă Marea Vrăjitoare. Asta-i chiar prea de tot !

Cu ghearele ei de păianjen, a apucat-o de păr pe Mica Vrăjitoare. Atunci toate celelalte s-au năpustit cu urlete sălbatice asupra sărmanei fiinţe şi au bătut-o cu cozile de mătură. Ar fi snopit-o în bătaie dacă, după un timp, Marea Vrăjitoare n-ar fi strigat:

— Ajunge acum ! Ştiu o pedeapsă mai potrivită pentru ea.

A poruncit apoi, cu răutate, Micii Vrăjitoare:

— Tu vei aduna pe Blocksberg lemnele pentru focul vrăjitoarelor. Doar tu singură ! Pînă mîine la miezul nopţii, rugul trebuie să fie gata. Te vom lega apoi de-un pom din apropiere, ca să vezi cum dansează toate celelalte vrăjitoare !

— Iar după primele ture de dans, le mai aţiţă mătuşa Rumpumpel, vom merge la această hoţomană şi-i vom smulge, fir cu fir, tot părul din cap ! Ce veselie va fi ! Ce distracţie pentru noi ! N-o să uite prea repede această noapte a Valpurgiei !

Cine rîde la urmă...

— Ce piază rea mai sînt! gemu Abraxas cel brav, cînd Mica Vrăjitoare îi povesti ce-a păţit la răspîntia de drumuri din cîmpie, la stînca roşie. Eu sînt de vină! Eu — şi numai eu! Numai eu te-am sfătuit să faci tot timpul numai lucruri bune! Ah, dacă măcar acum te-aş putea ajuta cu ceva!

— Lasă asta pe seama mea, zise Mica Vrăjitoare. Încă nu ştiu ce-am să fac... dar un lucru ştiu, că n-am să mă las legată de pom!

Fugi în cameră şi scoase cartea de vrăji din sertarul meseî. Începu s-o răsfoiască cu sufletul la gură.

— Mă iei cu tine? se rugă Abraxas.

— Unde?

— Pe Blocksberg! N-aş vrea să te las singură la noapte...

— S-a făcut, spuse Mica Vrăjitoare, te iau cu mine. Dar cu o singură condiţie: trebuie să-ţi ţii pliscul şi să nu mă deranjezi!

Abraxas tăcu mîlc. Mica Vrăjitoare se adînci în cartea cu vrăji. Din timp în timp mormăia ceva. Corbul nu înţelegea ce anume, dar se ferea s-o mai bată la cap.

Aşa au stat pînă seara. Apoi, Mica Vrăjitoare se sculă şi spuse:

— Am găsit! Să zburăm spre Blocksberg.

Pe Blocksberg nu era încă nici urmă de vrăjitoare. Ele trebuiau să aştepte miezul nopţii ca să încalece pe mături şi să plece spre locul dansului. Acesta e străvechiul obicei al vrăjitoarelor, în noaptea Valpurgiei.

Mica Vrăjitoare se aşeză pe vîrful muntelui şi-şi întinse picioarele.

— Nu vrei să începi? întrebă Abraxas.

— Să încep? spuse Mica Vrăjitoare. Ce să-ncep?

— Cu adunatul lemnelor! Nu trebuie să faci rugul?

— E timp destul! strigă Mica Vrăjitoare, chicotind.

Abraxas răspunse:

— Dar nu mai ai decît o oră pînă la miezul nopţii! Chiar acum am auzit bătînd în vale ora 11!

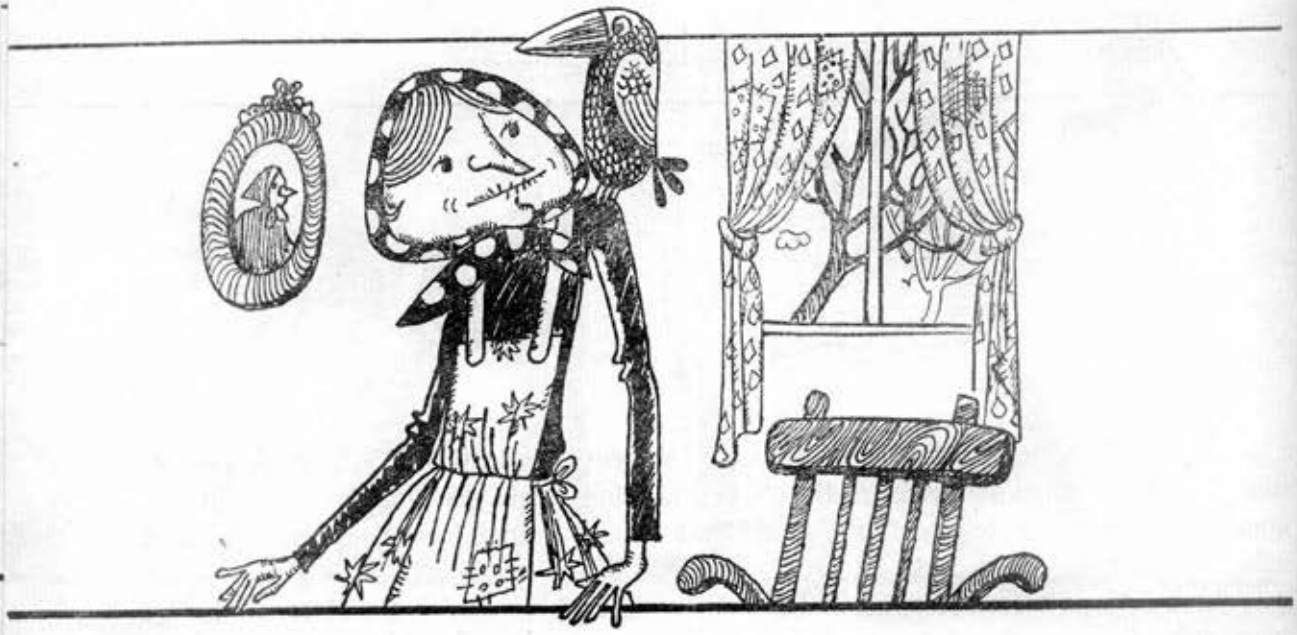

— Poate să bată şi unsprezece jumătate! spuse Mica Vrăjitoare. Fii fără grijă, rugul va fi gata la timp!

— Să sperăm! croncăni Abraxas.

Liniştea Micii Vrăjitoare începu încetul cu încetul să-l sperie. Măcar de s-ar termina totul cu bine!

Jos, în vale, bătu unsprezece şi jumătate.

— Grăbeşte-te, o zori Abraxas. Mai ai numai o jumătate de oră.

— Mie îmi ajunge şi-un sfert de oră, răspunse Mica Vrăjitoare.

Cînd mai era exact un sfert de oră pînă la ora 12, sări deodată în picioare.

— Acum începe adunatul lemnelor, strigă ea şi rosti o vrajă.

S-a stîrnit în jurul lor o mare vîjîială. Şuiera, pîrîia şi trosnea, din toate părţile. Poc! Trosc! cădeau de sus şi se îngrămădeau una peste alta.

— Ohoo, dar ce-mi văd ochii? strigă Abraxas. Nu cumva sînt mături?!

— Ba da, sînt mături, măturile vrăjitoarelor! Le-am adunat pe toate pe Blocksberg, prin vrajă. Iar asta mai lungă e chiar mătura Marii Vrăjitoare.

— Ce înseamnă asta? întrebă corbul Abraxas speriat.

— Le voi da foc, spuse Mica Vrăjitoare. Să vezi cum o să ardă! Dar acum îmi mai trebuie şi ceva hîrtie.

Rosti un al doilea descîntec.

Din cer se auzi un foşnet şi-un vuiet...! Ca nişte cîrduri de lilieci uriaşi, ceva plutea deasupra pădurilor, spre vîrf, dînd din aripi.

— Veniți, veniți, strigă Mica Vrăjitoare, și hurști! pe grămada de mături cu voi! Erau cărțile de vrajă ale vrăjitoarelor. Mica Vrăjitoare le adusese prin porunca ei.

— Da' ce faci! țipă Abraxas. Vrăjitoarele cele mari au să te omoare!

— Nu prea cred! strigă Mica Vrăjitoare și rosti și al treilea descîntec.

Al treilea descîntec fu cel mai grozav! Luă marilor vrăjitoare puterea de vrajă! Acum, nici una din ele nu mai putea vrăji! Și fiindcă nu mai aveau nici cărțile de vrajă, nu mai aveau nici din ce-nvăța de-acum încolo.

În vale bătu miezul nopții.

— Așa, strigă Mica Vrăjitoare mulțumită, acum să-ncepem! „Eheei, noaptea Valpurgiei!"

Cu bricheta pe care o cumpărase de la Iacob cel ieftin, dădu foc măturilor și cărților de vrajă.

Și se porni un foc vrăjitoresc cum nu se poate de frumos. Trosnind și pocnind, flăcările se înălțau către cer.

Pînă în zori, Mica Vrăjitoare dansă împreună cu corbul Abraxas în jurul rugului arzind. Acum era singura vrăjitoare din lume care știa să facă vrăji. Nu mai departe decît ieri, marile vrăjitoare mai rîdeau încă de dînsa, dar acum venise și rîndul *ei*.

„Noaptea Valpurgiei!" triumfa Mica Vrăjitoare peste Blocksberg.

„Eheeei, noaptea Valpurgiei!"

Cuprins

Din partea autorului 5
Mica Vrăjitoare are necazuri 7
Eheei, noaptea Valpurgiei! 9
Planuri de răzbunare 14
Aveţi cumva mături? 16
Cu cele mai bune intenţii 19
Vijelia 21
Înainte, băieţaş! 24
Flori de hîrtie 27
O lecţie straşnică 31
Oaspeţi de vineri 33
Un concurs de tir, uşor vrăjit 37
Omul cu maroane 40
Mai cald decît cu şapte fuste 44
Omul de zăpadă 45
Facem un rămăşag? 48
Carnaval în pădure 50
Popicarul 54
Vrăjiţi în pom! 57
La judecata vrăjitoarelor 60
Cine rîde la urmă... 63

Lector: ECATERINA ȘIȘMANIAN
Tehnoredactor: AURICA IORDACHE

Dat la cules 1.VII.1981; Bun de tipar 4.XII.1981; Apărut 1981; Comanda nr. 1897; Coli de tipar: 8½.
Tiparul executat la Întreprinderea poligrafică Sibiu
Șoseaua Alba Iulia, nr. 40
Republica Socialistă România

Lei 5,50